

ИНСТИТУТ ЗА СЪВРЕМЕННО ИЗКУСТВО – СОФИЯ
INSTITUTE OF CONTEMPORARY ART – SOFIA

SUCY
PERPIER
POPO
SIZI
TICI
OWS

Cynernozauu
Superpositions
2021

Това издание се публикува във връзка с годишната изложбена програма на Института за съвременно изкуство - София "Суперпозиции", състояла се през 2021 година.

This book is published in conjunction with the annual exhibition program of the Institute of Contemporary Art - Sofia "Superpositions", which took place in 2021.

Концепция: Красимир Терзиев и екипът на ИСИ-София
Куратори: Правдолюб Иванов, Калин Серапионов, Красимир Терзиев, екипът на ИСИ-София
Художници: Мич Брезунке, Марина Генова, Антони Райжеков, Чааръ Сарай, Калин Серапионов, Никос Хараламбидис, Александър Шелоу
Екип на проекта: Натали Добрева, Мартин Пенеv, Диана Попова
Фотографии: Радостин Седевчев, Райна Тенева
Видео интервюта: Калин Серапионов

Специални благодарности на: Недко Солаков и Слава Наковска, Лъчезар Бояджиев, Диана Попова, Мартин Пенеv, Мартиан Табаков

Concept: Krassimir Terziev and the team of ICA-Sofia
Curators: Pravdoliub Ivanov, Kalin Serapionov, Krassimir Terziev, the team of ICA-Sofia
Artists: Mitch Brezunek, Nicos Charalambidis, Marina Genova, Antoni Rayzhekov, Çağrı Saray, Kalin Serapionov, Alexander Shellow
Project team: Natalie Dobрева, Martin Penev, Diana Popova
Photography: Radostin Sedevchev, Raina Teneva
Video interviews: Kalin Serapionov,

Special thanks to: Nedko Solakov and Slava Nakovska, Luchezar Boyadjiev, Martin Penev, Diana Popova, Martian Tabakov

Институт за съвременно изкуство – София
Institute for Contemporary Art – Sofia

SUPER POSITIONS СПОЗИ ЦИИ 2021

Национален
фонд
„Култура“

Годишният цикъл изложби "Суперпозиции" се реализира с финансовото съдействие на Програмата за подкрепа на професионални организации в областта на изкуството на Национален фонд Култура

The annual programme "Superpositions" is supported by the National Fund Culture / Annual Programme for Support of Professional Organisations in the Field of Arts

София | Sofia

Съдържание | Content

Красимир Терзиев <i>Суперпозиции</i>	6
Krassimir Terziev <i>Superpositions</i>	8
Боян Манчев <i>Суперпозиции: Критическа решителност пред нерешимото</i>	10
Boyan Manchev <i>Superpositions: Critical Resolve Towards the Unsolvable</i>	16
Марина Генова Чааръ Сарай <i>РеВизия</i>	24
Marina Genova / Çağrı Saray <i>ReVisions</i>	26
Никос Хараламбидис <i>Проект гва стола</i>	38
Nicos Charalambidis <i>Two Chairs Project</i>	40
Александер Шелоу Калин Серапионов <i>Реконструиране на живота</i>	52
Alexander Schellow Kalin Serapionov <i>Reconstructing Life</i>	54
Антони Райжеков <i>Премълчители</i>	66
Antoni Rayzhekov <i>The Evasive Choir</i>	68

Мич Брезунек <i>Как да станеш най-добрия художник на света</i>	76
Mitch Brezounek <i>How to Become the Best Artist in the World</i>	78
групова изложба <i>Сувенири от бъдещето</i>	86
group show <i>Souvenirs</i> <i>From the Future</i>	88
Биографии	92
Biographies	96

СУПЕРПОЗИЦИИ

Годишна изложбена програма
на Института за съвременно изкуство – София
2021

Годишната изложбена програма на ИСИ-София “Суперпозиции” се ръководи от разбирането, че интердисциплинарността е основен вектор в съвременните художествени практики. Следвайки това разбиране проектираме програма с лабораторен характер, в която авторите могат да експериментират с езици, форми и техники, които все още не са дефинирани, но които имат потенциала да определят бъдещето на практиката на нов терен. Поредицата изложби разглеждат връзките между изкуство и наука/технологии; изкуство и популярна култура; изкуство и пол/социални движения; изкуство и екология; изкуство и миграции, изкуството като възел между политическото и поетическото. Дискурсивните двойки (изкуство и...) от своя страна се оглеждат в структурата на всяка изложба - диалог между двама автори - един от България и един гост.

Работейки в особения климат на 2021, при няколко вълни на епидемията от Ковид-19, развиващи се с различна динамика в различни места по света, не можехме да не вземем под внимание и радикално различната ситуация на програмиране и представяне на изкуство и работа с художниците. Тази ситуация наложи повишена степен на доверие (в периодите,

в които пътуването през граници е невъзможно, всеки автор трябва да се довери на изпълнението на работата си от дистанция, а често и да преживява и представя проекта си изцяло онлайн), на солидарност (оцеляването е пряко свързано със зачитането на другия). Тази ситуация актуализира въпросите около мисленето на бъдещето, на утопите и нуждата от промяна. Тази ситуация, най-сетне, обостри усета за крехкото съществуване и баланс в една сложна глобална екосистема, която всеки преживява лично в рамките на локалния си периметър, но в същото време е в квантово преплитане с хора и събития на непредвидими дистанции от този параметър.

Квантова суперпозиция е фундаментален принцип на квантовата физика, според който всяка елементарна частица, съществува частично във всичките си теоретично възможни състояния едновременно; но когато се измерва или наблюдава, дава резултат, кореспондиращ на само една възможна конфигурация. Зает от полето на квантовата физика и реконтекстуализиран в света на изкуството, терминът придобива неочаквана стойност и възможности да опише особеното състояние на художествените практики.

SUPERPOSITIONS

Annual programme
of the Institute of Contemporary Art – Sofia
2021

The annual programme of exhibitions of the ICA-Sofia builds on the understanding that interdisciplinarity is the major vector of contemporary artistic practices. This recognition resulted in setting up a laboratory-like programme offering artists the opportunity to experiment with languages, forms and techniques which may not have even been established yet but might indeed have the potential of defining the future of practices amidst a new field. The series of exhibitions investigate the relations between art and science & technology; art and popular culture; art and gender & social movements; art and environment; art and migration; art as the knot between politics and poetry. The discourse pairs (art and...) are respectively reflected in the structure of each of the exhibitions which are set up as dialogues between two artists – one from Bulgaria and a visiting artist.

Working in the special circumstance of 2021 with several waves of Covid-19 developing at different pace across the world, we could not afford to not consider the radically different conditions for programming and presenting art and working with artists. The situation enhanced the level of trust (over periods of international travel limitations each of the artists had to trust from a distance that their works

would be produced to expectations, as well as often experience and present their projects fully online), and of solidarity (survival directly relates to respecting the other). The situation highlighted the relevance of rethinking the future, of utopias and the need for change. Ultimately, the situation sharpened the awareness of the fragility and balance in the complicated global ecosystem, which one has personal experience of within the framework of one's local perimeter, but at the same time is in quantum entanglement with people and events at unpredictable distances from that same perimeter.

The quantum superposition is a fundamental principle in quantum physics and it claims that any elementary particle exists partially in all of its theoretically possible states simultaneously; but when studied or observed it produces results relating to a single possible configuration only. Borrowed from the field of quantum mechanics and recontextualized within the world of art, the term gains unanticipated value unlocking opportunities to describe that extraordinary state of artistic practices.

СУПЕРПОЗИЦИИ: КРИТИЧЕСКА РЕШИТЕЛНОСТ ПРЕД НЕРЕШИМОТО

Поредицата изложби „Суперпозиции“ изпитва възможностите на съвременното изкуство в една радикално променена ситуация. Кураторският проект на Института за съвременно изкуство - София обаче не просто действа реактивно на тази ситуация – конкретната ситуация на пандемията от Ковид-19, а я взима като претекст за изследване на критическия потенциал на съвременното изкуство не само да се съотнася с актуалността (което, донякъде тавтологично, предполага самото определение „съвременно“), но и да преосмисли и

предефинира собствените си граници, които са и граници на отношението към света и движещите го сили. В този смисъл критическата рамка или, нещо повече, критическото условие на изложбите, са зададени едновременно прецизно и провокативно: те поставят като начално условие ситуацията, която често пъти е очаквана като ефект или резултат на действието на съвременните художествени творби. Кризата е преработена като критическа възможност: така и нееднократно отбелязваната етимологическа връзка между понятията

за „криза“ и „критика“ (и двете произлизащи от гръцкия глагол *krinein*, буквално „претеглям“, „премервам“, а оттам, косвено – и „разделям“, а в юридическия идиом – „отсъждам“) се извява продуктивно. Така авторът на проекта Красимир Терзиев, подпомогнат от присъединилите се куратори на отделните изложби Калин Серапионов и Правдолюб Иванов, както и всички поканени за участие художници, „изобретяват“ условие, което стимулира извяването на критически преработки на медийната „материя и форма“, както и на функционирането на естетическите режими.

Въпросното условие е зададено на първо място от централното понятие на проекта, дало и наименованието му: *Суперпозиции*. В квантовата механика, според принципа на *суперпозицията*, едно и също квантово състояние може да има няколко стойности за определена наблюдавана величина. Така например в състояние на *суперпозиция* една и съща частица може да бъде наблюдавана едновременно, с различна вероятност, на няколко места. Прословут пример за състоянието на суперпозиция е мисловният експеримент на Шрьодингер, известен като *котката на Шрьодингер*, според който котката е едновременно жива и мъртва. (Едва ли е случайно, че наскоро един от кураторите на проекта, Красимир

Терзиев, представи съвместно с Желко Терзиев изложбата „Котката на Шрьодингер“ в галерия +359 във Водната кула в София.) Единствено измерването свежда вектора, представляващ всички възможни позиции – *суперпозицията*, до точна позиция.

Така началното условие на проекта „Суперпозиции“ е както изправянето на всяка позиция пред нейната огледална, рефлексивна структура, така и излагането ѝ на нейната радикално непозната другост. В случая кураторите на проекта поставят на първо място самата практика на съвременното изкуство в съотношение с други определящи за съвременността практики: научни, медийни, философски, политически. От друга страна, условието на проекта е и структурно: в повечето случаи то въвежда правилото за конфронтация – *супер-позиция* в буквалния смисъл на латинската дума – на две субективни творчески позиции (един български художник / един гост); то е среща на две художествени практики, създаващо условие за комплексна ситуация на взаимодействие, респективно за трансформиране на смисловите отношения – естетически, политически и етически. Не на последно място, свързването на „лабораторна“ експериментална рамка и художествени експерименти води до създаването на

сложен баланс, който подема някои от най-плодотворните линии на съвременното изкуство, свързващи научни с художествени формати (в линията на парадигматичната изложба на Ричард Хамилтън „Растеж и сила“, *Growth and Form*, в ICA Лондон през 1951) .

Независимо че ситуацията на *суперпозиция* е винаги нерешима, в нея се явява структурният момент на една първична субективност, на една „прото-субективност“, която означава ни повече ни по-малко взимане на решение. *Субектът се явява с решението*. Въпросната философска теза, която утвърждавам в поредица от съчинения, на първо място в „Новият Атанор“ (2019) и *L'altération du monde* (2009 / 2020), и в която решението е представено като ключов момент на субективацията, намира значим експериментален паралел в „Суперпозиции“. Заявеният в програмата интерес към връзките със съвременната наука позволява да се постави в широка рамка проблематиката на субективацията не само като научен, политически и етически, но и като естетически въпрос. Самата актуална ситуация на „криза“ се озовава в амбивалентна „суперпозиция“ спрямо естетическата ситуация на съвременното изкуство. Така наречената криза разкрива много по-дълбоката криза на режимите на организация на телата, на ма-

териален и нематериален обмен, на дифузното производство на стойност чрез привидно неограниченото скоростно разпръскване на материални стоки и нематериални капитали. Скоростта на заразата е самата зараза: почти така, както Антонен Арто описва действието на чумата като психическо разстройство, което поражда реалност чрез дистанционно действие. Подобно на чумата на Арто, Ковид-кризата разкрива иманентната криза на режима, който я прави възможен със собствената си патология.

Ситуацията на *суперпозиция*, в която се озовава естетическият режим днес, разкрива на свой ред неговата иманентна криза. Иманентната криза е свързана с незаличимата дистанция между *наглед и понятие* – Кантовият разрыв, който слага край на диспозитива на класическото изкуство и разтваря хиатуса на модерността. Критическият императив, издигнал се до статута на норма за съвременното изкуство, се опитва да преобърне кризисната ситуация продуктивно. Критическото условие, залегнало като нормативно изискване в съвременното изкуство, е кантианско по своя характер. То следва интуитивно Кантовия революционен обрат, според който задачата на философията е не да се разкрива същността на нещата, а да се изследват условията

им на възможност. Условията на възможност в съвременността обаче са в ситуация на разрыв. В тях се разтваря непреодолимата дистанция между материално естетическо производство и производство на нематериална стойност. В изследването на този разрыв цяла една линия на търсения в съвременното изкуство се опитва да осъществява пренос от един естетически режим към друг, за да овладее процеса на производство на значение/стойност и по този начин да овладее самата криза. Но в случая кризата, която трябва да бъде овладяна, е кризата на самата критика. Това, чиято стойност и значение трябва да бъде овладяно, е самата възможност за критическо производство на значение, възможността за овладяване на ентропията чрез преобръщането ѝ в друга форма на организация.

В рамките на конкретните художествени проекти, включени в поредицата „Суперпозиции“, тази проблематика се поставя на първо място чрез въпросите за социалното взаимодействие, общуването, но и за различието – социално, икономическо, културно, полово, с фокус върху проблематика на афекта и паметта, като тъкан на социалните отношения и тяхната устойчивост. Опитите за преодоляване на естетическия разрыв на производство на значение/стойност се свеждат

обикновено до „хоризонтални“ трансфери – от един естетически режим към друг, от едно медийно производство към друго, от един семантичен регион към друг. В поредицата от изложби „Суперпозиции“ ще забележим блестящи примери за подобен трансфер, осмислен като шанс за удържане и овластяване на възможността за критическо пораждаване на значение; тук обаче тези трансфери са мобилизирани и във вертикалното, паралелно измерение на *суперпозицията*. Така в проекта на Чааръ Сарай една по същество диаграматична система от изобразителни средства извършва срез на „археологията на стойността“, в случая онагледена като архитектурен режим на пораждаване и удържане на хегемонен политико-естетически дискурс. Този трансфер е изложен на критическата хипотеза на една сеизмография на риска, в която не само материалната архитектура, но и архитектонията на значенията би могла да се сгромоляса или поне да се трансформира радикално.

Въпросният иманентен разрыв в сърцевината на актуалността е възпроизведен като *суперпозицията* или нерешимостта на естетическия разрыв в естетическия режим на съвременността, свързан с радикалното ограничаване и трансформирането на възможността за материален об-

мен, за директен сблъсък на телата, за комуникация и ефективен трансфер в ситуацията на криза. Така както ситуацията на Covid-19 налага разделяне на телата чрез форми на биополитически контрол, така и съвременният естетически режим налага изолиране на медиите и производство на смислови идиосинкразии, независимо от илюзията за тяхната всеобща дифузия, в която всъщност пропада именно обменът и производството на значение става невъзможно. Ако прибегнем до речника на ситуационистите, бихме могли да кажем, че в съвременната ситуация именно *ситуацията* като производство на автентични социални отношения, като действителен живот, в противовес на „не-живота“ на *спектакъла*, става невъзможна. Това е причината, поради която ред включени в „Суперпозиции“ работи се опитват да мислят критически и изживяването на разрива на комуникацията, на близостта на телата, на споделеността, без при това да въвеждат сантименталната фикция за някакъв първоизточник на човешка сплотеност, на примитивна първична хармония, за изгубения Златен век на „пред-кризисния“ свят.

В поредицата си „В края на деня“, Калин Серапионов, предлага възможност за създаване на значение и близост, която не е прос-

та реконструкция на загубената афективна „прародина“ на една конкретна човешка микро-общност, а въобразява, чрез самите „медии на дистанцията“, тоест на кризата, възможност за поразяване на близост и комуникация в самата дистанция. Неслучайно той извършва трансфер между една „архаична“ материална техника на изобразяване – скицирането с молив (чието материално присъствие е хипертрофирано от звуковата интервенция на Ангел Симитчиев) и една „образцова“ съвременна медия на дигиталната илюзия за близост – видеокомуникацията чрез онлайн платформи. Художественният трансфер произвежда неочаквана семантична диаграма или вербален ред – описания на образите на реални събеседници/дигитални двойници, което в крайна сметка се превръща в нова визуална абстрактно-семантична композиция, която представлява форма на дигитална графична поезия или живо-пис чрез думи. Портретите на Серапионов са особена форма на мнемонична техника, която произвежда „в края на деня“ нова техника, която не е само палиатив на сетивната памет, но е и анамнеза в Платоновия смисъл – припомняне на забравено истинно знание, което изобретява своя „писменост“ или „нова медия“. Работата на Серапионов създава особено продуктивно отношение

с тази на неговия „партньор по суперпозиция“, Александър Шелоу, в рамките на изложбата „Реконструиране на живота“ в ИСИ, курирана от Красимир Терзиев. В *Sequences #1 – #163* Шелоу конструира фантастични „фотографски“ изображения – ситуации, които нямат реален прототип, но които произвеждат визуалната си материя като мнемоничен архив. Те конструират памет насред празното, кризата, ентропията. Тяхната критическа операция засяга именно изличаването, свеждането до нищо, *reductio ad nihilo*. Те придават онтологически статут на отхвърления от Платон фантазъм или призракен образ. Тази трансформация не е единствено травматично търсене на загубеното, а е именно възможност за семантична реорганизация и дори мнемонична „сублимация“ на травматичния опит от структурната алиенация – принудителното разтрозване на директния човешки контакт, на това, което Ги Дебор и колегите му наричат „ситуация“.

Така проектът „Суперпозиции“ сякаш се опитва да мисли възможностите не просто за ситуации, а за „метаситуации“ на възможностите за съществуване. *Метаситуацията* в този смисъл представлява критически

преработена начална ситуация, в която съществуването става възможно на друго равнище. Критическите артистични опити в рамките на „Суперпозиции“ се отнасят интуитивно или съзнателно към подобно търсене. Ако тук се върнем към семантичния потенциал на предложената от кураторите на проекта научна идея за суперпозиция, то вероятно основният не само философски и политически, но и естетически проблем пред всяка една от включените в проекта изложби, е проблемът за решението, а следователно и за субективността. В тези артистични *суперпозиции* се разиграва напълно сериозно въпросът за решението в кризисната ситуация на актуалността: как да решим? И следователно, как да (се) ресубективираме в ситуацията на принуда, на опита за структурно изличаване на субектността? Как да отстояваме възможността за друго решение или дори за нерешимост в противовес на хегемонния вектор на производство на стойности и значения, на норми и порядък? Кой е (художественният) субект, който решава днес – *тук*, *сега*?

Boyan Manchev

SUPERPOSITIONS: CRITICAL RESOLVE TOWARDS THE UNSOLVABLE

The exhibition series *Superpositions* challenges the possibilities of contemporary art in a radically altered situation. Nevertheless, the curatorial project of the Institute of Contemporary Art - Sofia does not simply react to this situation – the specific situation of the Covid-19 pandemic – but uses it as a pretext to explore the critical potentiality of contemporary art to not only correspond to reality (which, somewhat tautologically, presupposes the very definition of “contemporary”), but also to rethink and redefine its own boundaries that are also boundaries of the relationship

with the world and its driving forces. In this respect, the critical framework and, furthermore, the critical *condition* of the exhibitions are set up both subtly and provocatively: they stipulate as an initial condition the situation that is often expected as the effect or result of the way contemporary artworks operate. The *crisis* is remolded into a critical possibility: accordingly, the frequently noted etymological relation between the terms “crisis” and “critique” (both stemming from the Ancient Greek verb *κρίνω*, literally “assess”, “weigh” or “measure”, hence the indirect meaning of “divide” or “distinguish”,

and in juridical terms – “decide” or “judge”) is also productively manifested. Consequently, the project creators Krassimir Terziev, assisted by associate curators of the individual exhibitions Kalin Serapionov and Pravdoliub Ivanov, along with all the artists who were invited to participate, “invent” a condition that stimulates the manifestation of critical revisions of media “matter and form”, as well as the functioning of aesthetic modes of operation.

The condition in question is primarily set by the project’s central concept that serves as its title: *Superpositions*. According to the *superposition principle* in quantum mechanics, one and the same quantum state can have several values for a certain observable quantity. For example, in a state of *superposition*, one and the same particle can be observed simultaneously in several places with differing probability. A prominent example of the superposition state is Erwin Schrödinger’s thought experiment known as *Schrödinger’s cat*, according to which the cat is simultaneously alive and dead. (It is hardly an accident that one of the project curators - Krassimir Terziev, in collaboration with Jelko Terziev - recently presented the exhibition *Schrödinger’s Cat* in +359 Gallery, Sofia). Only the measurement reduces the vector that represents all possible positions – the *superposition* – to one exact position.

In this way, the initial condition of the project *Superpositions* consists in both confronting each position with its reflective structural counterpart and exposing it to its own radically unknown otherness. In the present case, the project curators assign a primary role to the very practice of contemporary art in correlation with other modern practices: scientific, media, philosophical, political. On the other hand, the project condition is a structural one as well: in most cases, it introduces the principle of confrontation, *super-position*, in the literal sense of the Latin term – of two subjective creative positions (one Bulgarian artist / one guest); it represents an encounter of two artistic practices, generating a condition for a complex situation of interaction, respectively for the transformation of meaning relations - aesthetic, political and ethical. Last but not least, the correlation between an experimental “lab” framework and experimental artworks leads to the emergence of a complex balance that takes up some of the most productive veins of contemporary art that establish connections between scientific and artistic formats (following the pattern of Richard Hamilton’s paradigmatic exhibition *Growth and Form* at ICA, London, 1951).

Although the situation of *superposition* is always unsolvable, it brings about the structural moment of a primal subjectivity, a

“proto-subjectivity”, which no more or less stands for decision making. *The subject emerges along with the decision.* This philosophical proposition which I have been professing in a series of works, chiefly in *The New Athanor* (2019) and *L'altération du monde* (2009 / 2020, in Japanese), and which postulates decision as a crucial moment of subjectivation, stands parallel to the project *Superpositions* in terms of significance and experimental value. The interest in the relationship with contemporary science stated in the project allows for broadening the problematic scope of subjectivation not only as a scientific, political and ethical issue, but an aesthetic one as well. The actual “crisis” situation itself proves to subsist in an ambivalent “superposition” in relation to the aesthetic situation of contemporary art. The so-called crisis lays bare the much deeper crisis of body-organizing regimes, of material and immaterial exchange, of diffuse production of value by means of the seemingly unlimited acceleration in the distribution of tangible and intangible assets. The speed of infection is the infection itself: just as Antonin Artaud virtually describes the effect of the plague as a mental disorder which produces reality through remote action. Like Artaud’s plague, the Covid-19 crisis lays bare the immanent crisis of the regime that made it possible through its own pathological state.

Likewise, the situation of *superposition* that presently envelops the aesthetic mode of operation lays bare its immanent crisis. This immanent crisis is related to the irreducible distance between *intuition* and *concept* – the Kantian rupture that puts an end to the dispositive of classical art and opens up the hiatus of modernity. The critical imperative, elevated to the level of norm for modern art, attempts to productively reverse the crisis situation. The critical condition established as a normative requirement for contemporary art is essentially Kantian. It intuitively follows the path of the Kantian revolutionary turn whereby the task of philosophy is not to reveal the essence of things, but to investigate their conditions of possibility. The conditions of possibility in modern times, however, are undergoing disruption. There is within them an insurmountable rift between material aesthetic production and production of intangible value. By examining this rupture, an entire investigative vein in contemporary art strives to achieve transfer from one aesthetic mode of operation to another, in order to gain control over the process of meaning/value production and thus gain control over the crisis itself. In this case, however, the crisis to be controlled is the crisis of critique itself. The thing whose value and significance must be gained is the very possibility of critical production of meaning, the possibility of gaining

control over entropy through its transformation into another form of organization.

Within the scope of the specific artistic projects featured in the series *Superpositions*, the aforementioned problematics is initiated primarily through the issues of social interaction, of communication, but also of difference – social, economic, cultural, sexual – with further focus on the problems of affect and memory, functioning as the fabric of social relations and their stability. The attempts to overcome the aesthetic disruption of meaning/value production are usually reduced to “horizontal” transfers – from one aesthetic mode of operation to another, from one media production to another, from one semantic sphere to another. The exhibition series *Superpositions* displays wonderful examples of such a transfer, rationalized as a chance of sustaining and empowering the possibility of critical production of meaning; in the present case, however, these transfers are also mobilized along the vertical and parallel dimension of *superposition*. For instance, in Çağrı Saray’s project, an essentially diagrammatic system of expressive means performs a cut section of the “archaeology of value” that in the present case is visualized as an architectural set of principles that generates and sustains a hegemonic political-aesthetic discourse. This transfer is exposed to

the critical speculation of a certain seismography of risk where not only the tangible architecture, but also the architectonics of meaning could crash down, or at least transform radically.

This immanent rupture at the heart of actuality is reproduced as the superposition or insuperability of the aesthetic rift in contemporary aesthetic mode of operation related to the radical restriction and transformation of the possibility for material exchange, for direct collision of bodies, for communication and effective transfer in a crisis situation. Just as the Covid-19 situation imposes separation between bodies through biopolitical forms of control, the contemporary aesthetic mode of operation likewise imposes isolation on the media and the production of conceptual idiosyncrasies, irrespective of the illusion of their common diffusion which, in fact, is precisely what causes exchange to fail and meaning production to become impossible. If we resort to the lexicon of situationists, we could argue that in the modern situation it is namely the *situation* as production of authentic social relations, as real life – as opposed to the “non-life” of the *spectacle* – that becomes impossible. This is why a number of artworks from the project *Superpositions* also aim to reflect critically on the experience of rupture in communication, of proximity of bodies, of sharing, without ever introducing the sentimental

fiction of any primary source of human solidarity, of a primitive and primordial harmony, of the long lost Golden Age of “pre-crisis” existence.

In his project series “At the End of the Day”, Kalin Serapionov offers the possibility for meaning creation and proximity which is no simple reconstruction of the lost affect-dependent “ancestral homeland” of a particular human micro-community, but invents through the very “media of distancing” (i.e. the media of crisis) an opportunity for generating closeness and communication within the distance itself. It is not by accident that he achieves transfer between an “archaic” physical technique of visual representation – the pencil sketch (whose material presence is hypertrophied by the acoustic intervention of Angel Simitchiev) and a “model” contemporary medium associated with the digital illusion of proximity – online video communication. The artistic transfer produces an unexpected semantic diagram or verbal order – descriptions of images of real interlocutors/digital doubles - which ultimately transforms into a new visual abstract-semantic composition, representing a form of digital graphic poetry or word-painting via verbal means. Serapionov’s portraits are a special form of mnemonic technique that “at the end of the day” produces a new technique that is not only a palliative of sensory memory, but also an anamnesis

in Plato’s terms – remembrance of a forgotten true knowledge which invents its own “writing” or “new medium”. Serapionov’s work generates a uniquely productive relationship with the work of his “superposition partner”, Alexander Schellow, included in the exhibition *Reconstructing Life* at the ICA - Sofia and curated by Krassimir Terziev. In his *Sequences #1 – #163*, Schellow constructs fantastic “photographic” images – situations with no real prototype, developing their own visual matter into a mnemonic archive. They generate memory amidst the void, the crisis, the entropy. Their critical operation deals with the obliteration, the annihilation - *reductio ad nihilo*. They lend ontological ground to the phantasm or the phantom image rejected by Plato. This transformation is not only a traumatic search for what is lost, but is namely the possibility for semantic reorganization, or even mnemonic “sublimation” of the trauma induced by structural alienation – the forced dissolution of unmediated human contact, or what Guy Debord and his colleagues call “situation”.

Along these lines, the project *Superpositions* seemingly attempts to reflect not just on the possibilities for situations, but rather on the “meta-situations” of the possibilities for existence. In this sense, the *meta-situation* is a critically revised initial situation, in which existence

becomes possible on another level. The critical artistic initiatives within the framework of the project *Superpositions* intuitively or intentionally refer to such kind of investigation. If we go back to the semantic potentiality of the scientific idea of superposition proposed by the curators, then perhaps the main philosophical, political, as well as aesthetic problem, confronting each of the exhibitions included in the project, is the problem about decision, hence about subjectivity. These artistic *superpositions* quite seriously act upon the question of decision making in the crisis situation of actuality: how to decide? Therefore, how to re-subjectivize (ourselves) in a situation of coercion, of an attempt to structurally eradicate subjectivity? How to stand up for the possibility for a different decision or even non-decision, as opposed to the hegemonic vector of meaning/value and norm/order production? Who is the (artistic) subject that decides today – *here, now*?

Марина Генова | Чааръ Сарай

РЕВИЗИЯ

Marina Genova | Çağrı Saray

REVISIONS

РЕВИЗИЯ

Куратор Красимир Терзиев
15 септември - 27 октомври 2021 г.

Живеем в момент, характеризиращ се с подкопано доверие към авторитети, институции, канонични разкази и икони. Стременията за ревизия на миналото идват от всички ъгли на политическия спектър. Движението Black Lives Matter разрушава паметници на исторически личности, които са играли роля в колониалното потисничество. Във всички страни от бившия Източен блок продължават да се унищожават паметници от комунистическото минало 30 години след падането на Берлинската стена. Теоретиците на конспирацията преразглеждат историята, за да намерят улики, водещи до чудовищни световни заговори. В България в този момент странната дума *изчегъртване* (на предишното правителство и партиите зад него) се превърна в лайтмотив. Как така историята отново се превърна в толкова оспорвано и горещо място, където помирението изглежда невъзможно? Очевидно фикциите на историческите разкази, с които властта оперира, вече са загубили устойчивост и композициите от предмети, места и фигури от миналото трябва да бъдат реанимирани.

Изложбата „Ревизия“ представя двама художници: Марина Генова (София) и Чааръ Сарай (Истанбул), които преразглеждат моменти и образи от миналото, за да разтърсят заварените идеи и стопят солидната легитимация на хегемонните разкази.

В поредиците си „Праз на забравяне“ и „Пространства на паметта“, присъстващи в изложбата, Чааръ Сарай реанимира исторически архитектурни икони, значими за изграждането на националната идентичност на модерна Турция. В поредицата са изобразени сградите на двореца Долмабахче, Истанбулския университет, Истанбулския музей на живописата и скулптурата, АКМ, гарата Хайдарпаша. Те са анимирани чрез специален метод на рисуване, който художникът използва, като прави няколко линии за всяка форма, създавайки в резултат изображение, което е в постоянно движение, сякаш разтърсено от земетресение.

Марина Генова присвоява жанра „фентъзи, използващо реални персонажи“, за да организира въображаеми разговори между емблематични исторически персонажи. В нейните спекулативни сюжети реални

исторически личности влизат в диалог с литературни герои, които понякога пресичат цели векове, за да се срещнат. В „Joan & Jo“ митичната личност на Жана д'Арк разговаря с героинята на Айн Ранд Джоан Хардинг (Червена пешка, 1932), докато във „Forever Dolphin Love“ големият испански интелектуалец Хосе Ортега и Гасет, автор на есето „За лова“, спори с дресъора на делфини, превърнал се в активист, защитаващ правата на животните Рик О'Бари. В „Ако тези огради биха могли да говорят“ Марина Генова посредничи в

продължаването на дебата между Сюзън Зонтаг и Ейдрън Рич, започнал на страниците на „New York Review of Books“ през 1975 г.

В творбите на двамата художници миналото и настоящето са взаимосвързани по безброй начини. Те тепърва ще бъдат изследвани и въпреки това всички водят в бъдещето като проекции, които изграждат, по думите на Пол Б. Пресиадо, „отворени, антимонументални форми в рамките на съществуващите институционални руини“ (Пресиадо, 2017).

Марина Генова
Джоан & Джо, 2021, инсталация
Marina Genova
Joan & Jo, 2021, installation

REVISIONS

Curated by Krassimir Terziev
September 15 - October 27, 2021

We live in a moment characterised by eroded trust in authorities, institutions, canonical narratives and icons. The drive to revise the past comes from all corners of the political spectrum. The Black Lives Matter movement destroyed monuments to colonial oppression. All over the former Soviet Bloc countries monuments from the communist past are still being destroyed more than 30 years after the Fall of the Wall. Conspiracy theorists revisit history to find clues leading to monstrous plots. In Bulgaria now the weird word *изчезване* (scrapping) of the previous government and the powers behind it, became a leitmotif. How come history is again a contested and heated field where reconciliation seems impossible? It is obvious that fictions in historical narratives with which power operates are no longer sustainable, that the configuration of objects, places and characters of the past must be reanimated.

The exhibition ReVisions presents two artists: Marina Genova (Sofia) and

Çağrı Saray (Istanbul), who both revisit moments and images of the past, thus shaking received ideas and melting hegemonic narratives, once dominant.

In his series “Threshold of Forgetting” and “Spaces of Memory”, presented at the exhibition, Çağrı Saray reanimated historical architectural icons, significant for the building of national identity of modern Turkey. The buildings of the Dolmabahçe Palace, the Istanbul University, the Istanbul Painting and Sculpture Museum, the AKM, and Haydarpaşa Train Station, among others are portrayed in the series. They are animated by a special drawing method that the artist is using, making multiple lines for each shape, which in result creates an image that is constantly moving as if jolted by an earthquake.

Marina Genova appropriated the genre of “real person fiction in fantasy” in order to stage imaginary conversations between iconic historical figures. In her speculative plots real historical figures enter into a dialogue with fictional

characters, sometimes crossing entire centuries in order to meet. In “Joan & Jo” the mythical persona of Jeanne d’Arc is having a small talk with Ayn Rand’s character Joan Harding (Red Pawn, 1932), while in “Forever Dolphin Love” the great spanish intellectual José Ortega y Gasset, author of the essay “On Hunting”, argues with the dolphin-trainer-converted-animal-rights-activist Rick O’Barry. In “If these fences could talk” the artist mediates a continuation of the debate between Susan Zontag and Adrien Rich,

that started on the pages of The New York Review of Books in 1975.

In the works of both artists past and present are interconnected in myriad ways. They are yet to be explored, and yet are all leading into the future as projections for a potential path forward, in order to, in the words of Paul B. Preciado “build open, anti-monumental forms within the existing institutional ruins” (Preciado, 2017).

Марина Генова
Forever Dolphin Love, 2021, инсталация
Marina Genova
Forever Dolphin Love, 2021, installation

Чааръ Сарай

Памет №:1-13
2014, инсталация, 6 презе-
гравюри, 100x70 cm Всяка

Çağrı Saray

Spaces of Memory_no:1-13,
2014, intallation, 6 etchings
360x180x20 cm

Чааръ Сарай

Праг на забравяне, 2017,
мастило върху безкусе-
линна хартия, 160x210 cm

Çağrı Saray

Threshold of Forgetting
2017, ink on acid-free paper
160x210 cm

Марина Генова

Джоан & Джо
2021
installation

Marina Genova

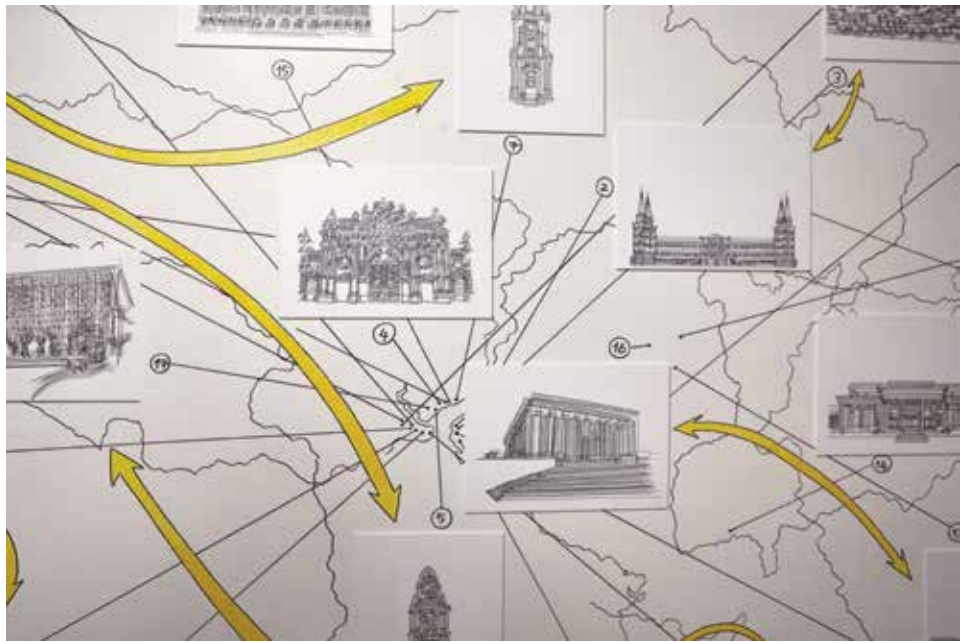
Joan & Jo
2021
installation

Марина Генова

Forever Dolphin Love
2021
installation

Marina Genova,

Forever Dolphin Love
2021
installation

Чааръ Сарай ►►
Праг на забравяне, 2017
 маркер в/у хартия,
 160x210 см

Çağrı Saray ►►
Threshold of Forgetting
 2017, marker on paper,
 160x210 cm

Марина Генова ►
Ако тези огради можеха да говорят, 2021
 инсталация

Marina Genova ►
If these fences could talk,
 2021, installation

▲▲
Чааръ Сарай,
Пространства на паметта
 2014, инсталация, 6 презе гравюри, 360x180x20 cm

▲▲
Çağrı Saray
Spaces of Memory
 2014, intallation, 6 etchings, 100x70 cm each

▲
Чааръ Сарай
Праг на забравяне: Карта
 2017, инсталация, 280x345 cm

▲
Çağrı Saray
Threshold of Forgetting: Map
 2017, intallation, 280x345 cm

Чааръ Сарай

Пространства на паметта
2014, инсталация,
гравюри, 360x180x20 cm, детайл

Çağrı Saray

Spaces of Memory
2014 intallation, etching,
360x180x20 cm, detail

Marina Genova
Forever Dolphin Love
2021, Detail

Никос Хараламбидис

ПРОЕКТ
ДВА СТОЛА

Nicos Charalambidis

TWO
CHAIRS
PROJECT

Никос Хараламбидис

ПРОЕКТ ДВА СТОЛА

Куратори: Правдолюб Иванов и Красимир Терзиев

15 септември - 27 октомври 2021 г.

Ако приемем за вярна метафората, предложена от Никола Бурийо, за съвременния художник като диджей, миксиращ семпли от реалността и човешката култура - отминала и настояща, то Никос Хараламбидис е един виртуозен визуален диджей, с изненадващи комбинации и смели иконографски скречове. Неговата неизчерпаема фантазия миксира два основни референтни масива, два гигантски контрапункта - традиция и модерност, във всичките им измерения и образни трансформации: от бита, културата, изкуството, политиката, дизайна и всичко, което може да постави на изпитание способността на зрителя да декодира един парадоксален свят, който е едновременно и познат, и абсурден, подлъгващ с разпознаваеми архетипи, но често с преобърнатата йерархия, времеви паралакси и неочаквани обрати.

За представянето си в ИСУ-София, Никос Хараламбидис е адаптирал популярни свои проекти, както и изцяло създадени за изложбата и

българския контекст произведения. Всъщност, художникът винаги държи творбите му да се заровят в локалната ситуация и да осъществят комуникация с местните проявления на описаните по-горе контрапункти и скритите в тях напрежения. Всички атрибути на традицията с конкретиката на битовите и културните референции са местни, български миксирани с иконични образи на една наднационална модерност.

Цялата многопластова културно-историческа шарада, която Никос Хараламбидис създава от семпли на ново и старо, материализирана в мощни, абсурдни, но визуално устойчиви обекти и колажи, в крайна сметка може би неусетно ни води до тезата на Бруно Латур, че "никога не сме били модерни" - заради компромисите с битието, заради отказа да признаем хибридните цялости, в които така или иначе съществуваме, а може би и защото като хора не можем да живеем в чисти, утопични конструкции, въпреки че непрекъснато се стремим към тях.

От ранните му проекти в края на осемдесетте години, художествената практика на Никос Хараламбидис е фокусирана върху социалната ангажираност и политическите намеси в публичната сфера, главно във военни територии, буферни зони и оспорвани райони по целия свят. Една от най-характерните анти-военни интервенции на художника е представена на биеналето в Сао Пауло 2006: „Как да живеем заедно“. След усърден, настоятелен и често болезнен процес на преговори с местните

сили на ООН и кипърската власт, Хараламбидис успява да демонтира три барикади, основни части на разделителната стена в Кипър, за да изгради емблематичните си инсталации в Сао Пауло. Оттогава тези демонтирани барикади са разрешеният вход в другата част на острова, след паспортна проверка. Продължаващата борба на художника за съвместно съществуване е това, което доминиращо се отразява и в настоящия „Проект Два стола“.

Nicos Charalambidis

TWO CHAIRS PROJECT

Curated by Pravdoliub Ivanov and Krassimir Terziev

June 30 - August 15, 2021

If we accept as true the metaphor proposed by Nicolas Bourriaud in his book „Postproduction“ (2002) to look at the contemporary artist as a DJ mixing samples of reality and human culture - past and present, then Nicos Charalambidis is a virtuoso visual DJ with surprising combinations and bold iconographic scratching. His inexhaustible imagination mixes two main reference arrays, two giant counterpoints - tradition and modernity, in all their dimensions and figurative transformations, from a way of life, culture, art, politics, design, and anything that can test the viewer's ability to decode one paradoxical world that is both familiar and absurd, deceiving with recognizable archetypes, but often with an inverted hierarchy, temporal parallaxes and unexpected twists.

For his presentation at ICA-Sofia, Nicos has adapted his popular projects, as well as works created entirely for the exhibition and the Bulgarian context.

In fact, the artist always wants his works to be buried in the local situation and to communicate with the local manifestations of the counterpoints described above and the tensions hidden in them. All attributes of the tradition, with the specifics of the everyday cultural references are local Bulgarian mixed with iconic images of a supranational modernity.

The whole multi-layered, cultural-historical charade that Nicos Charalambidis creates from samples of new and old materialized in powerful, absurd, but visually stable objects and collages in the end perhaps imperceptibly leads us to Bruno Latour's thesis that “We have never been modern” because of the compromises with being, because of the refusal to recognize the hybrid wholes in which we exist anyway, and perhaps because as human beings we cannot live in pure, utopian structures even though we are constantly striving towards them.

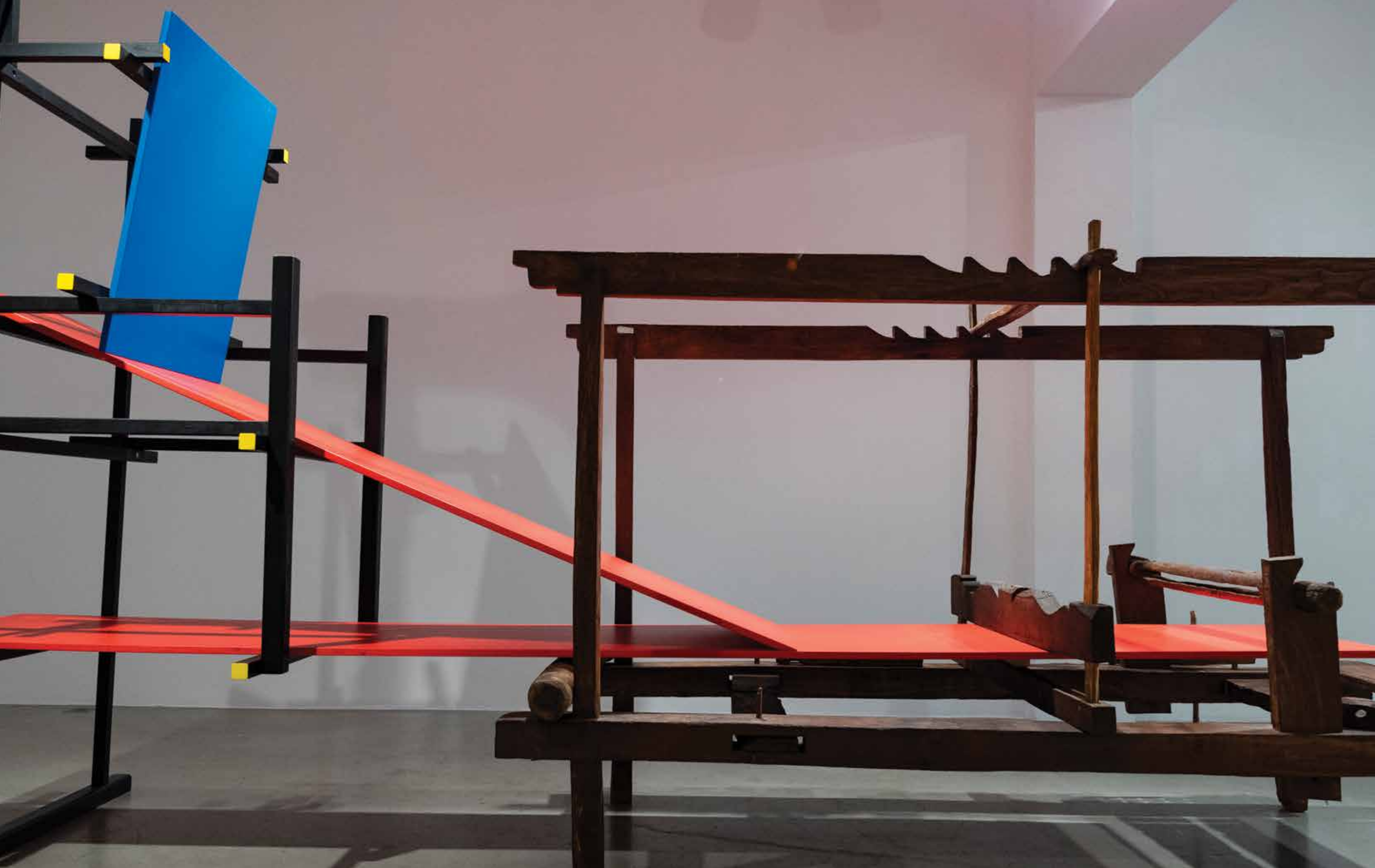
Since his very early projects in the late

eighties, Nicos Charalambidis' artistic practice, has been focused on social engagement and political interventions in public sphere, mainly in war territories, buffer zones and contested areas all over the world. One of the most characteristic antimilitaristic interventions of the artist has been presented in Sao Paolo Biennale 2006: “How to Live Together”. After a painstaking, insistent and often painful process of negotiating with the local forces of the United Nations and the

Cypriot authority, Charalambidis had eventually accomplished to dismantle three barrel barricades, main parts of the dividing wall in Cyprus, in order to construct with the barrels his emblematic installations in Sao Paolo. Since then, those dismantled barricades are the permitted entrance to the other part of the island, after a passport control. The artist's persisting struggle for coexistence is what dominantly reflected also in the current, “Two Chairs Project”.

Александер Шелоу | Калин Серапионов

РЕКОНСТРУИРАНЕ
НА ЖИВОТА

Alexander Schellow | Kalin Serapionov

RECONSTRUCTING
LIFE

Александер Шелоу | Калин Серапионов

РЕКОНСТРУИРАНЕ НА ЖИВОТА

Курастор Красимир Терзиев
28 април - 5 юни 2021 г.

Физиците казват, че когато се приближите до черна дупка, времето и пространството ви се разтеглят толкова много, че движението престава да се усеща. Нещо подобно се случи на всички нас в началото на 2020 г. Невидима заплаха ни хвърли внезапно в състояние близо до хоризонта на събитията - граница, отвъд която събитията не могат да засегнат наблюдателя. Гравитацията на частните ни бункери стана толкова силна, че светлината откън започна да избягва редуцираните траектории на движение.

И когато стимулите от външния свят изчезнат и започнете да живеете в стените на собствения си череп, но вие сте визуално мислещо тяло, т.е. художник, вие започвате да ре-анимирате света от това, което все още имате на разположение - паметта.

Двете серии от движещи се образи, представени в тази изложба от Александър Шелоу и Калин Серапионов, се появяват по време на първото затваряне през пролетта на 2020 г. И двете имат публично присъствие в социалните медии като единствения канал за междуличностна комуникация, останал ефективен през това време на изолация. И двамата

реконструират „свят“ от фрагменти, остатъци и странични ефекти като терапевтичен начин да останат с ума си и да поддържат света навън.

На 22 март 2020 г. Александер Шелоу публикува на стената си във Facebook следния статус:

Реконструкцията по памет с помощта на чиста рисунка/анимация изглежда придобиват ново значение в наши дни - дни, пълни с изолация и параноя, които са на път да превърнат физическото публично пространство в чиста фикция. Започвам да рисувам и публикувам поредица от кратки анимации - планирани да излизат по една на ден...

Този пост сложи началото на ежедневното публикуване на невероятна колекция от ултракъси анимирани сцени - „spots“, както ги нарича авторът, което трая шест месеца или 179 дни до 9 септември 2020 г., когато се появи следната публикация:

#165 Животът понякога е смешен. Особено когато се окаже „трагичен“. Умножен по две, най-лошият сценарий превръща ли се в добър? Във всеки случай този ден е взел решение вместо мен ... Много от вас знаят, че в моята практика едно нещо преди всичко е практически невъзможно: да

се намери смислен край. Просто да спра или да продължа безкрайно ... За почти всички проекти това решение е по-скоро произволно. Такъв беше случаят и със серията публикации, които някои от вас следяха редовно в продължение на месеци. Започнах я от импулса на затварянето заради COVID-19 и от доста време обмислям възможен импулс, който може да сложи край. Тази сутрин времето дойде: твърдият диск, на който бях съхранил всички фрагменти, които бях сканирал и подредил последователно през последните месеци за бъдещи публикации, вече не се отваря. Данните са невъзстановими ... Voila!

Всеки анимиран спот от поредицата е дълъг около 3 секунди и се състои от около 36 рисунки с черен туш. За художника това е минималната продължителност на настоящето, която е невъзможно да се раздели (в противовес на времето и пространството, според Бергсон). По парадоксален начин той реконструира „настоящото“, което е съществувало в определено минало в паметта, което му придава характер на фикция. Подобно на онези архаични творения в ранното примитивно кино, преди монтажът да е съществувал като концепция, кратките анимации са отвъд разказа, но са „бременни“ с разказ.

Калин Серапионов представи поредицата си „В края на деня“ също през пролетта на 2020 г. в рамките на онлайн проекта „#sarievselfisolation“ на галерия Сариев, Пловдив.

По начин, близък до по-ранната му работа „Руса жена в червена рокля и ярко червило говори по телефона и пуши цигара“ (2016), където портретът на човек е нарисуван от цветната осцилография на софтуера за

видеомонтаж, кратките анимации в поредицата отново са портрети (откъдето идва портретният формат на екрана).

Тествайки ограничените възможности при самоизолация, художникът прави „бързи рисунки“ на хората, с които е разговарял онлайн през деня, докато е бил в изолация. За да запази изчезналото на екрана изображение на човека, ръката на художника фиксира образа на хартия. Актът на рисуване обаче произвежда само звук, но не и изображение. Чуваме звука, който моливът издава при натиска му върху хартията, но не виждаме изображението, което се появява. Образът остава виртуален, придружен визуално от думи, анимирани на екрана, описващи характеристиките на персонажа, който се изобразява в момента. Тази постоянна и динамична промяна между външния вид и отсъствието създава фикционални портрети, съществуващи само във въображението на наблюдателите, хореографирани от звук и думи.

Интересен е паралелът, който може да се направи между практиките на тези художници и настоящата промяна във fotografiaта, породена от софтуерния обрат, която художникът Дейвид Клербаут нарече „Тишината на обектива“. В тази парадигматична промяна fotografiaската медия, която преди е била физически отпечатък на света, превзета от софтуера, се превръща в медия за реконструиране на света не чрез рефлексите на светлината, а според математически модели, кодирани в матрицата на апарата.

Галерия ИСИ-София представя тези творби като уникално синхронно изявление, отнасящо се до това специално време в настоящата ни „история“.

Alexander Schellow | Kalin Serapionov

RECONSTRUCTING LIFE

Curated by Krassimir Terziev

April 28 - June 5, 2021

Physicists say that when you approach a black hole your time and space stretch so much that movement becomes imperceptible. Something similar happened to all of us with the start of the year 2020. An invisible threat threw us abruptly into a state close to an event horizon - a boundary beyond which events cannot affect an observer. The gravity of our private bunkers became so strong that light from outside started escaping the reduced trajectories of movement.

And when the stimuli from the outside world vanish and you start living inside the walls of your own skull but you are a visually thinking body i.e. artist, you start reanimating the world from what you still have at your disposal – memory.

The two moving image series presented in this exhibition by Alexander Schellow and Kalin Serapionov, appeared during the first lockdown in the spring of 2020. They both had public presence in social media as the only channel of interpersonal communication left effective during that time of self-isolation. They both reconstructed “a world” of

fragments, leftovers and side-effects as a therapeutic way to stay sane and keep the world running.

On March 22nd 2020 Alexander Schellow posted on his Facebook wall the following status:

Plain drawing/animation (re) construction from memory seems to gain a new meaning these days - days of isolation and paranoia that tend to render physical public space into pure fiction. I start to draw and post a series of little animation sequences - planned to be one per day...

That post was the start of a daily release of an incredible collection of ultra-short animated sequences - “spots” as the artist calls them, lasting six months or 179 days up until September 9th 2020, when the following post popped up:

#165 Life is funny sometimes. Especially when it comes across as „tragic“. Is a double worst case a good case? In any case, this day has taken a decision away from me... Many of you know that in my practice

one thing above all is practically impossible: to find a meaningful end. To simply stop or to continue indefinitely... For almost all projects this decision is rather arbitrary. This was also the case with the posts that some of you followed regularly over months. I started it out of the impulse of the COVID-19 lockdown and I have been reflecting for quite a while now about a possible impulse that could end it. This morning the time had come: the hard drive on which I had stored all the fragments, that I had scanned and put into the timeline over the past months for future posts, no longer opens. Data is irrecoverable... Voila!

Each spot in the series is about 3 seconds long and consists of about 36 drawings in black ink. For the artist this corresponds to the minimum duration, which is impossible to divide (in opposition to time and space, according to Bergson). In a paradoxical way, it reconstructs a “present” that exists at a certain past in memory, which gives it a character of fiction. Like those distant creations in early primitive cinema before montage existed as a concept, the short animations are beyond narrative but are narrative ‘pregnant’.

Kalin Serapionov presented his series “At the End of the Day” also in the spring of 2020 within the frames of the online project “#sarievselfisolation” by Sariev Gallery, Plovdiv.

In a manner following his earlier work “A Blonde Woman in a Red Dress and Bright Lipstick is Talking on the Phone and Smoking a Cigarette” (2016), where the portrait of a person was drawn by the color oscillograph of the video editing software, the short animations in the series are again portraits (hence, the

portrait format of the screen). Exploring the constrained options in self-isolation, the artist made “quick drawings” of the people with whom he talked online while in isolation. In order to save the vanishing image of the person on the screen, the hand of the artist saves the image on paper. But the drawing produces only sound, not image. We hear the sound, which the pencil produces while pressing the paper, but we do not see the resulting image. That is left virtual and accompanied visually by words animated on the screen describing the features of the character being portrayed at the moment. This constant and dynamic shift between appearance and absence creates fictive portraits existing only in the beholders’ imagination, choreographed by means of sound and word.

It is an interesting parallel to draw between these artists’ practices and the current shift in photography driven by the advent of computation, which the artist David Claerbout named “The Silence of the Lens”. In that paradigmatic shift the medium that used to be a physical imprint of the world, is being taken over by software turned into a medium for recreating the world not by reflection of light, but according to mathematical models encoded in the matrix of the apparatus.

The ICA-Sofia Gallery is presenting these works as a unique synchronous statement concerning this special time in our current “history”.

Александър Шелю
49 анимации от серията "Spots"
2005-2020, Варираща дължина, HD, ч.б.,
без звук

Alexander Schellow
49 animations from the series "Spots"
2005-2020, variable length, HD, b&w,
no sound

Garden Wrinkles
Brittle Leaves Deep
Black hair brown
Sunglasses forehead
Female Right half
Earrings Face
Left side Cheekbone
Thick lips Hoodie male
Smoke Mustache
Small chin Dark
Female hand Beard
Black nails
Cigarette Jacket
The pencil broke

Blonde hair
tied at the top
High
Concave forehead
Glasses
He speaks
Gaze Face
Wide cheekbones
Slightly crooked
Cheek nose Wide
Thin lips
Dimples
His screen shaking
Wide jaw
Thick shadow
under the chin

Калин Серапионов

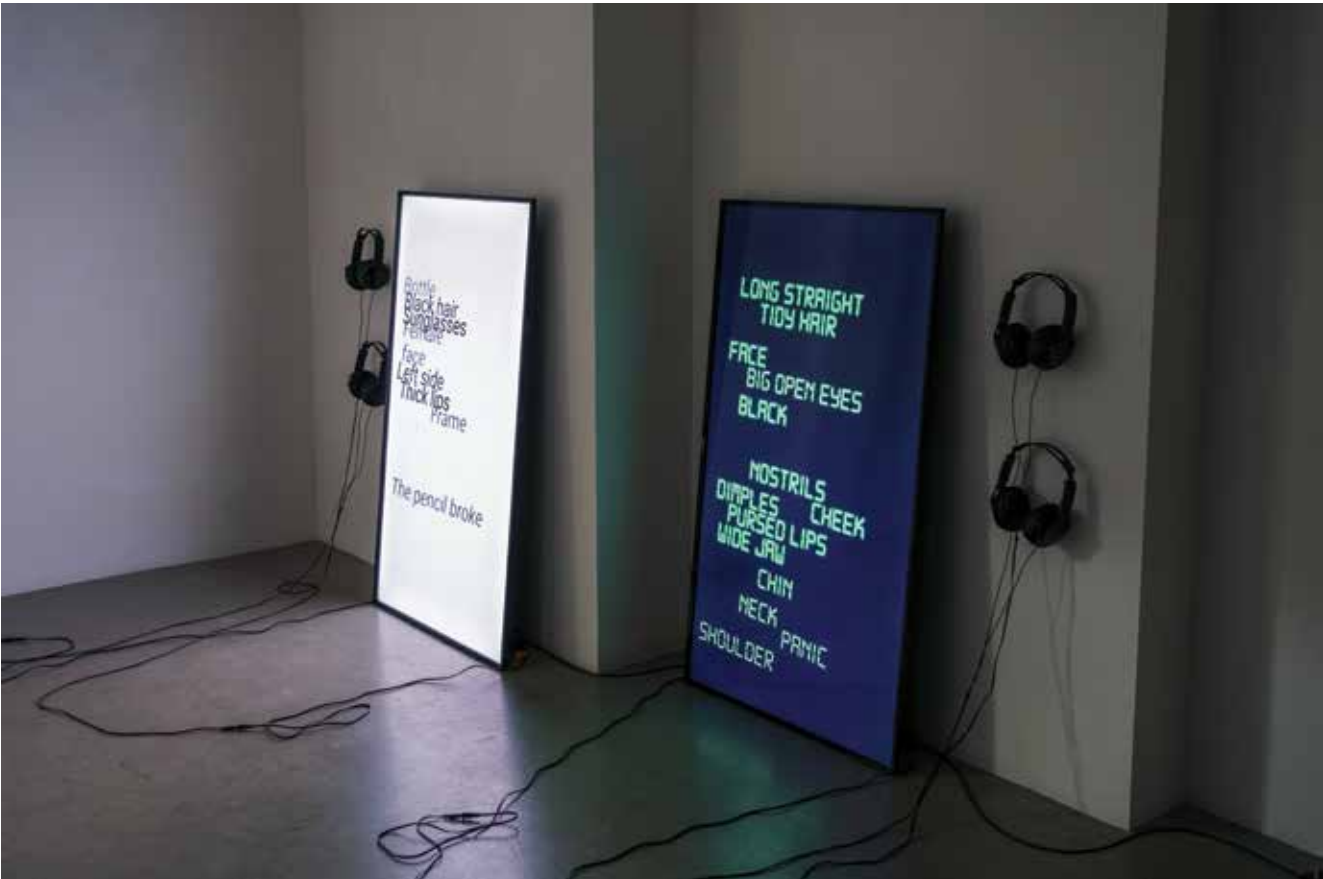
В края на деня

2020, цикъл от 8 видеа, варираща дължина,
4K, звук

Kalin Serapionov

At the End of the Day

2020, a cycle of 8 short videos, variable lengths,
4K, sound

Калин Серапионов
В края на деня
 2020, инсталационни изгледи

Kalin Serapionov
At the End of the Day
 2020, installation views

Александър Шелоу
49 анимации от серията "Spots"
2005-2020, инсталационни изгледи

Alexander Schellow
49 animations from the series "Spots"
2005-2020, installation views

Антони Райжеков

ПРЕМЪЛЧИТЕЛИ

Antoni Rayzhekov

THE EVASIVE CHOIR

Антони Райжеков

ПРЕМЪЛЧИТЕЛИ

Куратори: Калин Серапионов и Красимир Терзиев

5 март – 14 април 2021 г.

Антони Райжеков е един от малкото автори във визуалните изкуства в България (да не кажем единственият), който се фокусира върху работа със звук. Да, освен различните традиционни техники за създаване на изображения, звукът, съвсем сетивно и пространствено, е в състояние да извиква образи, сцени и пейзажи по начин не по-малко обеман, въздействащ и обработен от визуалните медии. Форматът на аудио инсталацията с множество синхронизирани аудио източници, с който Антони работи в този проект, предлага цялостно потапяне на тялото в пространството на звука в нията земя между виртуалното и материалното.

Звуковата инсталация „Премълчители“ създава един своеобразен „хор на премълчаното“, чийто гласове принадлежат на важен период от близкото минало на България - т.н. преходен период (от 1989 г. до настоящия момент). Тридесет отворени консервени кутии съдържат високोगоворители, които

възпроизвеждат обработени интервюта на ключови фигури от политическия и обществен живот в България от периода на прехода. Всяка кутия носи етикет с името на говорещия. Речите на говорещите са претърпели процес на постпродукция, в който са премахнати думите и са оставени само възклицания, въздишки, нечленоразделни звуци на неудобство или такива, подсказващи премълчаване, като обаче е запазено оригиналното времетраене на всеки разговор. Всички консервени кутии звучат едновременно - със събеседника, помежду си и с публиката в изложбата.

Антони Райжеков избира да работи с една особено въздействаща на човешкото възприятие част от звуковия спектър - човешкия глас. Обикновено свързваме гласът с говора, с изказването, с комуникацията, с неенето, ако щете. В този проект на Райжеков обаче се сблъскваме с гласа преди, помежду и отвъд езика, за да открием дебрите на неизказаното, на премълчаното,

на отказаното-да-бъде-изказано или на онова, което е невъзможно да бъде изказано. Така както антрополозите се ровят в отпадъците на градовете, за да ни разкрият всички онези страни от начина ни на живот, които не сме готови да признаем, които умишлено или неволно изтласкваме някъде дълбоко в общественото несъзнавано, авторът се рови в остатъците или излишъците на речта с убеждението, че те могат да ни кажат повече за състоянието на публичното говорене, отколкото наличното съдържание на политическото говорене в медийното пространство.

По един директен начин авторът заявява: *Работата едновременно архивира и експонира „премълчаното“, поставяйки го като една от*

възможните причини за състоянието на държавата, както и като метафора за онаследеното мълчание, атрофиралите публични медии и трудността за случването на демократични процеси без преодоляване на това така специфично „национално премълчаване“.

Изложбата „Премълчители“ се случи по време на една от предизборните кампании през годината, без специално да сме планирали това. Ефектът от съвпадението доведе, разбира се, до повишена видимост на художествения проект. Това само по себе си може да бъде повод за радост, но и тъжна равностметка за начините на взаимно влияние между полето на изкуството и обществения политически живот в България.

Antoni Rayzhekov

THE EVASIVE CHOIR

Curators: Kalin Serapionov and Krassimir Terziev

March 5 - April 14, 2021

Antoni Raizhekov is one of the few authors in the visual arts in Bulgaria who has focused his work predominantly on sound. Yes, in addition to the various traditional techniques for creating images, sound - quite sensually and spatially, is able to evoke images, scenes, and landscapes in a way no less voluminous, impactful, and imaginative than visual media. The format of the audio installation with many synchronized audio sources offers complete immersion of the body in the acoustic space located in the no man's land, somewhere between the virtual and the material.

The sound installation "The Evasive Choir" creates a kind of "chorus of the muffled", whose voices belong to an important period in the recent past of Bulgaria - the so-called transition period (from 1989 to the present). Thirty open

tin cans contain speakers that reproduce processed interviews of key figures in political and social life in Bulgaria from the transition period. Each box bears a label with the speaker's name. Speakers' speeches have undergone a post-production process in which all words have been removed and only exclamations, sighs, inarticulate sounds of discomfort or those suggesting reticence have been left, but the original duration of each conversation has been preserved. All cans sound simultaneously - with the interlocutor, with each other, and with the audience in the exhibition.

Antoni Raizhekov chooses to work with a part of the sound spectrum that has a special impact on human perception - the human voice. We usually associate the voice with speech, with speaking, with communication, with singing, if you will. In this project of Rajzekov, however, we

encounter the voice before, between and beyond language, in order to discover the depths of the unspoken, of the concealed, of the refused-to-be-expressed or of that which is impossible to be expressed. Just as anthropologists dig into the waste of the cities to reveal to us all those aspects of our way of life that we are unwilling to admit, that we intentionally or involuntarily push somewhere deep into the collective unconscious, the author digs into the remnants or excesses of speech. with the conviction that they can tell us more about the state of public speaking than the available content of political speech in the media space.

In a rather direct way, the author states: *The work simultaneously archives and exposes the process of passing over in silence thus setting it as one of the possible reasons for the condition of society, as well as a metaphor for*

the inherited silence, atrophied public media and the difficulty of democratic processes happening without overcoming such a specific kind of "national silence".

The "The Evasive Choir" exhibition took place during one of the parliamentary election campaigns of the year, without us deliberately planning it so. The effect of the coincidence led, of course, to an increased visibility of the art project. This, in itself, can be a cause for joy (we all struggle for visibility in the economy of affect), but also a sad recapitulation for the ways of mutual influence between the field of art and public political life in Bulgaria.

Мич Брезунк

КАК ДА СТАНЕШ
НАЙ-ДОБРИЯ
ХУДОЖНИК
НА СВЕТА

Mitch Brezounek

HOW TO BECOME
THE BEST ARTIST
IN THE WORLD

Мич Брезунек

КАК ДА СТАНЕШ НАЙ-ДОБРИЯ ХУДОЖНИК НА СВЕТА

Куратори: Правдолюб Иванов и Красимир Терзиев

15 януари – 26 февруари 2021 г.

През 2020 г. Мич Брезунек прави игралния си филм “Как да станеш най-добрия художник на света” (35 мин., HD, 4:3). Филмът е изграден не само заради фикционалния сюжет и превъплъщенията на героите, но и заради играта с форматите на съвременния маркетинг, в които религиозни, технологични или финансови гурута предлагат чудодейни решения на заплетените проблеми на сложния съвременен свят. Четива, които често са бестселъри и привличат масови публики.

Във филма, следващ жанровата стилистика на видео ръководство, главният герой - майсторът на живописата Дъг (в ролята: единственият професионален актьор във филма - Блажо Николич) обещава да превърне който и да е зрител в най-добрия художник на света в рамките на само десет урока. Десетте урока засягат важните избори, които един художник трябва да направи в света на

изкуството: медията, идеята, темите, цветовете, грескодът, рискът, пазарът, интернет, жената. Всички тези важни избори са инсценирани нагледно от Дъг с асистентенцията на неговия син (в ролята: художникът Вълко Чобанов) с голямо количество обекти, някои от които играят ролята на произведения на изкуството, а други са просто инвентар. Тези обекти имат двойна идентичност. От една страна те са образи, призвани от въображението на автора към екранен живот. От друга страна, според тяхната материалност, семиотични референции и близост с оригиналния почерк на автора, спойно можем да разглеждаме тези артефакти като художествени произведения сами по себе си, автономни, така както повелява логиката на изкуството от модерността до днес.

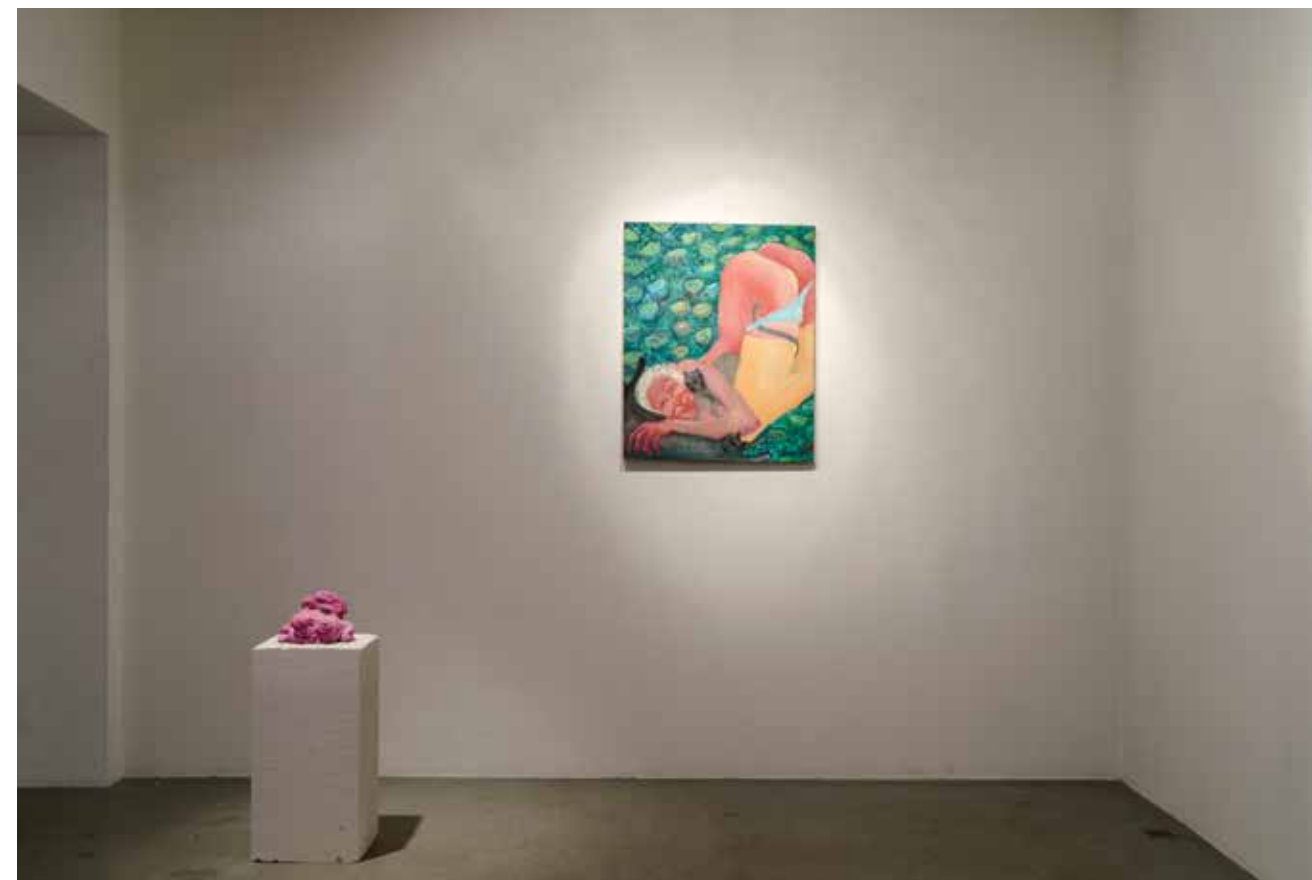
Някои от обектите са живописни платна, илюстриращи методите и темите на големия майстор; други

са демонстрационни табла (как на пример получаваме червен цвят при смесването на синьо и жълто), трети - скулптури и перформативни инсталации, четвърти - инструменти на художника и снимачния екип, костюми, аксесоари и т.н.

Играта на отражения, двойници и миражи, предизвикана от сблъсъка с тези хибридни обекти, е обект на настоящата изложба, която уж така, леко между насмешката и абсурда, се опитва да задава болезнени въпроси за системата на функциониране на изкуството в условията на глобалния пазар на афекта и жестока

конкуренция за видимост. Система, сама по-себе си наситена с парадокси, отражения и двойници. Система, в която критиката, бунтът, радикалните жестове съжителстват (а понякога съвпадат) с пазарни трикове, схеми и маркетинг фантасмагории.

В курса на изложбата беше представен и нов лимитиран колекционерски тираж на филма на Мич Брезунек “Как да станеш най-добрия художник на света” в изненадващия (добре-забравен) формат на VHS видео касета в оригинална кутия и авторска книжка.

Mitch Brezounek

HOW TO BECOME THE BEST ARTIST IN THE WORLD

Curators: Pravdoliub Ivanov and Krassimir Terziev

January 15th – February 26th, 2021

In 2020, Mitch Brezounek made his feature film “How to Become the Best Artist in the World” (35 min, HD, 4:3). It is a feature film, not only because of the fictional plot and the play of incarnations of the characters, but also because of the play with the formats of modern marketing, in which religious, technological or financial gurus offer miraculous solutions to the tangled problems of the complex contemporary world. Readings that are often bestsellers and attract mass audiences.

In the film, following the genre stylistics of the video tutorial, the main character - the master of painting Doug (featuring the only professional actor in the film - Blažo Nikoli

) promises to convert any viewer into the best artist in the world in just ten

lessons. The ten lessons are structured according all the important choices an artist must make in the art world: the media, the idea, the themes, the colours, the dress code, the risk, the market, the Internet, the woman. All these important choices are visually staged by Doug, with the assistance of his son (featuring the artist Valko Chobanov) with a large number of weird objects, some of which play the role of works of art, while others are just inventory. These objects have a dual identity. On the one hand, they are images evoked by the artist's imagination for screen life. On the other - according to their materiality, semiotic references and closeness to the author's original style, we can safely consider these artefacts as works of art, in themselves, autonomous, as dictated by the logic of art from

modernity to the present day.

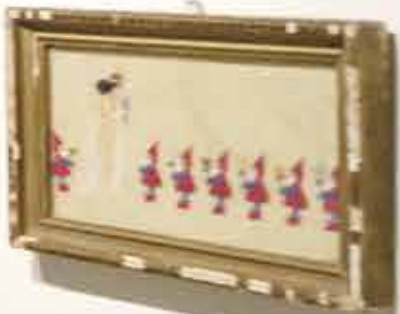
Some of the objects are paintings illustrating the methods and themes of the great master; others are demonstration boards (how, for example, we get red when mixing blue and yellow), others - sculptures and performative installations, or tools of the artist and the film crew, costumes, accessories, etc.

The play of reflections, doubles and mirages caused by the encounter with these hybrid objects is the subject of this exhibition, which, in a deceivingly easy-going way between ridicule and absurdity, actually asks very painful questions about the ways in which the

system of art is functioning under the conditions of a global market of affect and fierce competition for visibility. A system, in itself, saturated with paradoxes, reflections and doubles. A system in which criticism, rebellion and radical gestures coexist (and sometimes coincide) with market tricks, schemes, and marketing phantasmagorias.

A new limited, collector's edition of Mitch Brezounek's film “How to Become the Best Artist in the World“ in the surprising (well-forgotten) VHS video cassette format in an original box and author's book was presented in the course of the exhibition.

A large pile of unsorted jigsaw puzzle pieces inside a cardboard box. The pieces feature various patterns, including a dark, textured design and a light blue sky pattern. A small portion of the puzzle box lid is visible at the bottom, showing a train and a landscape.

СУВЕНИРИ ОТ БЪДЕЩЕТО

A jigsaw puzzle of a graffiti-covered wall. The graffiti includes the text "VA AJUTAM" (We help), "COMUNITATE" (Community), "ZUSAMMEN" (Together), "DIN SI DIMPAN" (From and together), "STRII PANDEMIE" (Streets of the pandemic), "OM TATY OM VEDE" (Om Tatya Om Veda), "DISTANȚATI DAR ÎMPREUNĂ" (Distance but together), "TOGETHER WE CAN DO IT", "INSIEME ENSEMBLE", and "CONTROL". There are also drawings of a person with a star on their forehead, a person with a star on their forehead, and a person with a star on their forehead. The puzzle is made of large, irregular pieces.

SOUVENIRS FROM
THE FUTURE

групова изложба

СУВЕНИРИ ОТ БЪДЕЩЕТО

21 Дек, 2020 – 9 Ян, 2021

Артисти: Аксиния Пейчева, Александър Вълчев, Антони Райжеков, Валентина Шара, Венета Андрова, Викенти Комитски, Войн де Войн, Вълко Чобанов, Дан Пержовски, Деница Милушева, Димитър Солаков, Димитър Шопов, Зара Александрова, Зоран Георгиев, Иван Мудов, Искра Благоева, Калин Серапионов, Калина Димитрова, Кирил Прашков, Красимир Терзиев, Ларс Нордби, Лубри, Лъчезар Бояджиев, Мариела Гемишева, Мария Налбантова, Мартин Пенев, Мартина Вачева, Миряна Тодорова, Мич Брезунк, Невена Екимова, Недко Солаков, Никола Михов, Правдолуб Иванов, Радостин Седевчев, Руди Нинов, София Грънчарова, Стела Василева, Стефан Николаев, Тихомир Стоянов, Яра Бубнова, Ясен Згуровски

Всеки посетител ще може да придобие произведение от един от участниците в изложбата, но без да знае чие произведение получава. Зрителите ще имат възможност да избират между идентични опаковани подаръчни кутии, в които се намират пъзели с формат 29,7x21 см., съставени от 120 парчета, в тираж от 3 броя. Всеки артист е предоставил изображението, с което иска да участва, но те самите също няма да знаят кои са пъзелите

им. Събитието ще се състои на 21.12.2020, в зависимост от противоепидемичните мерки то ще бъде или присъствено, или онлайн.
- От анонса за изложбата

Както всяка година от 2010-та насам галерията на Института за съвременно изкуство организира своята коледна изложба, предлагаща на публиката произведения от редица съвременни художници, членове и приятели на института. "Сувенирният" характер на

произведенията, типичен за тези събития, предполага формат, често обектен и тиражен, който да е достъпен като размер и цена, и така произведението да се првърне в подходящ подарък за идващите празници.

Последното изречение от краткия анонс за изложбата през 2020-та, а именно, че събитието ще се съобрази с противоепидемичните мерки, каквито и да са те в деня на откриването, подчертава и специфичния характер на пандемичната година, в която изложбата се случва. И така, в тон със световната обстановка, изненадата става движеща сила и в коледната изложба на ИСИ. Посетителят, потенциален купувач, няма пълен контрол върху случващото се. Изборът на автор, а и на конкретно произведение биват определени от случайността. А самите сувенири - пъзели, предполагат зрителят да положи активно усилие и парче по

парче да събере произведението в едно цяло.

Фактът, че посетителите не могат да се сдобият с произведението на автор по свой избор, а трябва да теглят жребий, поставя всички участващи художници, представители на различни поколения, утвърдени и доста по-млади автори, в една равнина.

Множеството непредвидени предизвикателства, пред които изминалата 2020-та година изправи всички ни, отекват в елемента на изненадата в изложбата. За разлика от външните обстоятелства обаче, случайността в "Сувенири от бъдещето" не носи разочарование, а напротив - добавената стойност на възвращението пред опакования подарък и изненадата от това кое произведение се е паднало носят празнично усещане и правят изложбата особено популярна и успешна.

group show

SOUVENIRS FROM THE FUTURE

Dec 21, 2020 – Jan 9, 2021

Artists: Aksiniya Peicheva, Alexander Valchev, Antoni Rayzhekov, Valentina Sciarra, Veneta Androva, Vikenti Komitski, Voin de Voin, Valko Chobanov, Dan Perjovschi, Denica Milusheva, Dimitar Solakov, Dimitar Shopov, Zara Alexandrova, Zoran Georgiev, Ivan Moudov, Iskra Blagoeva, Kalin Serapionov, Kalina Dimitrova, Kiril Prashkov, Krassimir Terziev, Lars Nordby, Lubri, Luchezar Boyadjiev, Mariela Gemisheva, Maria Nalbantova, Martin Penev, Martina Vacheva, Miryana Todorova, Mitch Brezounek, Nevena Ekimova, Nedko Solakov, Nikola Mihov, Pravdoliub Ivanov, Radostin Sedevchev, Rudi Ninov, Sophia Grancharova, Stela Vasileva, Stefan Nikolaev, Tihomir Stoyanov, Iara Boubnova, Yasen Zgurovski

Each visitor will be able to acquire a work from one of the artists in the exhibition, but without knowing whose work they will receive. Viewers will have the opportunity to choose between identical packaged gift boxes, which contain puzzles in the format of 29.7x21 cm, consisting of 120 pieces, in an edition of 3 pieces. Each artist has provided the image that they would like to participate with, but they themselves will not know in which of the packages their puzzles are. The event will take place on

December 21, 2020, depending on the anti-pandemic measures, it will be either online or at the gallery.
- From the exhibition announcement

As every year since 2010, the gallery of the Institute of Contemporary Art organizes its Christmas exhibition, offering works by a number of contemporary artists, members and friends of the institute. The „souvenir“ nature of the works, typical for these events, presupposes a format, often an object produced in an edition, that is accessible

in size and price and thus the work becomes a suitable gift for the upcoming holidays.

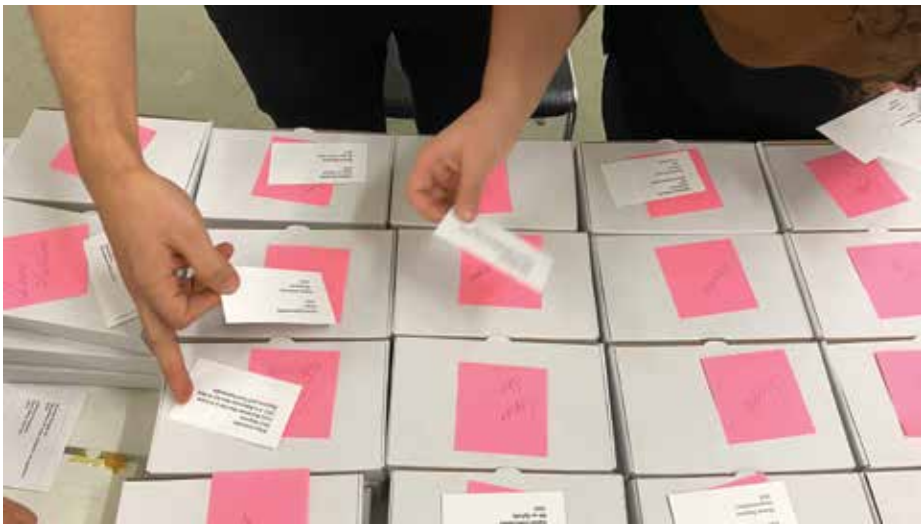
The last sentence of the short announcement for the exhibition in 2020, namely that the event will comply with anti-pandemic measures, whatever they are on the day of the opening, emphasizes the specific nature of the pandemic year in which the exhibition takes place. And so, in tune with the world situation, the surprise becomes a driving force in the Christmas exhibition of the ICA gallery. The visitor, a potential buyer, does not have complete control over what is happening. The choice of an author, and of a particular work, is determined by chance. And the souvenirs themselves - puzzles, suggest the viewer to make an active effort and to bring the

work together piece by piece .

The fact that visitors cannot get the work of an author of their choice, but have to draw lots, puts all participating artists, representatives of different generations, established and much younger authors, in one plane.

The numerous unforeseen challenges that all of us have faced in the past 2020 echo in the element of surprise in the exhibition. Unlike the external circumstances, however, the unpredictability in „Souvenirs from the Future“ is not disappointing, but on the contrary - the added value of excitement over the packaged gift and the surprise from the work of art inside bring a festive feeling and make the exhibition especially popular and successful.

БИОГРАФИИ

МИЧ БРЕЗУНЕК (р. Франция, 1989 г.) живее и работи в Пловдив. Завършва пластични изкуства в Beaux Art Academy в Лориент, Франция. Използва различни медии в работния си процес като керамика, живопис, видео инсталация, анимация, рисунка. Мич Брезунек е член на художествения колектив Ouest Fisting Лориент (2013 - 2017). Колективът е част от графичната ъндърграунд култура с фензин, ситопечат, DYE, видео и други. През 2017 г. Æther София представя самостоятелната му изложба Incubus с куратор Войн де Войн. През 2018 г. следва самостоятелната му изложба Venus Ritual в галерия L'Union, Пловдив и участие то му в изложбата Shock und Schrecken в Гьоте-институт Бългрия с куратор Стефка Цанева. През 2019 е част от изложбата Art Start в галерия Credo Bonum, курирана от Весела Ножарова и Стефка Цанева; *Стоките на времето*, Гьоте-институт Бългрия с куратор Анастасия Скворцова; *Живот в пластмаса*, Кафе Artnews, Пловдив, курирана от галерия Сариев; *Фон млад художник*, Данчовата къща, Пловдив, курирана от галерия Сариев; *Sofia Art Week*, Underground Gallery, София, куратор Voin de Voin. През 2020 г. участва отново в *Sofia Art Week* в Æther София, където показва за пръв път филма си *Как да станеш най-добрият художник на света*.

МАРИНА ГЕНОВА (1989) завършва сценичен и екранен дизайн в НАТФИЗ „Кр. Сарафов“ и дигитални изкуства в Националната художествена академия и двете в София, България. Нейни работи са показвани в изложби като *Скок в празното* (2021, Гьоте-институт Бългрия, София); SHOOTING GHOSTS // Филми и видео на български художници, куратори: Калин Серапионов и Красимир Терзиев (част от проект на Гьоте-институт 'Moving Images Bulgaria-Germany', 2020); „Особен импулс“ (2020, Fluca - Австрийски културен навлион, Пловдив); *Тук храната не се разваля* (2020, галерия „Галерия“, София) и др. В своята работа Генова изследва влиянието на бързо развиващите се технологии и мрежи върху идеологическите, икономическите и политическите структури.

ПРАВДОЛЮБ ИВАНОВ (1964) е художник базиран в София, България. Той е доктор на изкуствата към Националната художествена академия, София (2015). Иванов е участвал в много международни изложби като: Mixed Zone. Dialoge Zwischen Kunst Und Design, Neues Museum, Нюрнберг, Германия (2021), The Restless Earth, Fondazione P. Trussard и Fondazione Triennale di Milano (2017); Symptoms of Society, The Guangdong Museum of Art, Китай (2017); The Travellers. Voyage and Migration in New Art from Central and Eastern Europe, Zachęta-National Gallery of Art, Варшава (2016); Sport in Art, Museum of Contemporary Art in Krakow, Полша (2012); Who Killed the Painting?, works from Block Collection, Neues Museum, Нюрнберг, Германия (2009); По New Thing Under the Sun, Royal Academy of Arts, Лондон (2011); L'Europe en devenir, Centre Culturel Suisse, Париж (2007). Последната му самостоятелна изложба *Животът на другите е някак си по-лесен* е в музея за съвременно изкуство “Арсенал” в Бяlistок, Полша. Участвал е в следните биеналета: 52. Венецианско биенале (2007); 4. Берлинско биенале (2006); 14. Биенале Сидни, Австралия (2004); 3. Манифеста, Любляна, Словения (2000); 4. Истанбулско биенале (1995). Работите на П. Иванов са част от публичните колекции на EIB, Люксембург; Kontakt-Collection, Австрия; Art Collection Telekom, Германия; Vehbi Koc collection, Истанбул; Градска галерия, София и други.

БОЯН МАНЧЕВ (София, 1970) е философ, работещ в полето на онтологията, философията на изкуството и политическата философия. Директор на програма и бивш вицепрезидент на Международния философски колеж в Париж (2004-2010), Манчев преподава в НБУ (от 2002) и Берлинския университет за изкуства (от 2010). Гост-професор в Университета Холмс (от 2014). Боян Манчев е автор на петнайсет книги на български, френски, английски, италиански и португалски език, между които *Свобода въпреки всичко. Свръхкритика и модална онтология* (София, 2021), *Новият Атанор. Елементи на философската фантастика* (Философска фантастика, т. 1, София, 2019), *Облаци. Философия на свободното тяло* (София, 2017; английско издание 2019), *Логика на политическото* (София, 2012), *Miracolo* (Milano, 2011), *L'altération du monde* (Paris, 2009; японски превод 2020), *La métamorphose et l'instant – Désorganisation de la vie* (Paris, 2009), *Невъобразимото* (София, 2003), както и на близо триста студии и статии, публикувани на български, френски, английски, немски, италиански, испански, португалски, японски, китайски, руски, шведски, сръбски, словенски и други езици.

АНТОН РАЙЖЕКОВ е интердисциплинарен артист (р. 1980, София), живеещ между Виена и София. Работи на границата между перформативните, звуковите и визуалните изкуства. Учи театрална режисура и актьорско майсторство в НАТФИЗ (2001-2008), джаз импровизация във Vienna Konservatorium (2008-2013) и информационни технологии - в серия от професионални курсове към LearningTree, Лондон. Негови творби са представени в множество международни изложби, фестивали и форуми, между които: European Forum Alpbach (2019), EXPERIMENTA Biennale (2018) - Гренобъл, KLANGMANIFESTE Festival (2018) - Виена, Akademie Schloss Solitude (2017) - Щутгарт, ACT Festival (2016) - Куангжу, Южна Корея, ARS Electronica Center, Intermedia Body (2016) - Линц, Künstlerhaus Mousonturm - ПODE (2015) - Франкфурт, Градска галерия Залцбург (2013 и 2018) и др. От 2011г. Райжеков е асоцииран преподавател по експериментални медии в катедра „Медия и дигитални технологии“ към Университета за приложни науки в Санкт Пьолтен (Австрия), а от 2016 г. е гост-преподавател по „Дигитални Изкуства“ в Националната художествена академия – София, където в момента е докторант.

ЧААРЪ САРАЙ (1979) живее и работи в Истанбул. Доцент е в университета *Мармара*. Скорошните му самостоятелни изложби включват: *Places with Suitable Temperatures* (2020, Vision Art Platform, Истанбул), „Der Himmel Über Berlin“ (2018, Pilot Gallery, Истанбул), „Spaces of Memory“ (2017, Jönkopings Lans Museum, Йоншьопинг, Швеция), „Threshold of Forgetting“ (2017, Pilot Gallery, Истанбул), „Намаляващо време“ (2015 г., Начално гръцко училище, Истанбул), „Outsider“ (2015 г., Kuad Gallery, Истанбул). Сред международните изложби, в които участва, са: „Feel Like I've Been Here Before“ (2018 г., Bilsart, Истанбул), „Appropriation? Hal mı?” (2018 г., Uapı Kredi Cultural Activities and Art, Истанбул), „4 -то биенале Маргин“ (2018 г., Alman Karargahı, Истанбул), „Prevantorium“ (2018 г., Kasa Gallery, Истанбул), „Home“ (2017 г., Evliyagil Museum, Анкара), „Past, in Each of its Moments, be Citable“, (2016 г., Depo, Tophane, Истанбул).

КАЛИН СЕРАПИОНОВ (р. 1967, Враца) живее и работи в София. Занимава се с видео, като интересът му е насочен предимно към способността на видеото да произвежда съспенс, без да „пропага“ в наративните похвати на киното; отношението на видеоинсталацията с пространството; процеса на превръщане на едно изображение в смисъл. Проектите му се отнасят към контекст, време, обстоятелства, памет, места и събития и техните значения. Изследва различните човешки отношения, характеристики, общности, навици, поведение, съвременния град и начина на живеене. Участвал е в групови изложби като: After the Wall: Art and culture in post-communist Europe, Moderna Museet, Стокхолм (1999); Manifesta 4, Франкфурт/Майн (2002); Blood & Honey. Future's in the Balkans, колекция Есел, Виена (2003); In the Gorges of the Balkans, Kunsthalle Fridericianum, Касел (2003); *Нито бял куб, нито черна кутия. История в сегашно време*, СГХГ, София (2006); Heterotopias, I. биенале на съвременно изкуство, Солун (2007); Sounds & Visions, Музей за съвременно изкуство, Тел Авив (2009); Site Inspection, Музей Лудвиг, Будапеща (2011); Grammar of Freedom / Five Lessons: Творби от колекцията Arteast 2000+, Музей за съвременно изкуство *Гараж*, Москва (2015); *Изкуство за промяна* 1985-2015, СГХГ, София (2015); *Форми на съвместно съществуване*, галерия Структура, София (2018); Festival of the Regions 2019, Перг-Щруденгау, Австрия; Open Art Files: *Записки и бележки под линия*, галерия *Капана*, Пловдив (2019).

КРАСИМИР ТЕРЗИЕВ (р. 1969) е интердисциплинарен художник и изследовател, чиято работа обхваща различни медии, изследвайки напреженията между глобализирания свят на образите и неговите материални основи в технологичния, физически и човешки „хардвер“. Терзиев има докторска степен по Културна антропология от Софийския университет (2012). Последните изложби, в които е участвал са: *25 години и 5 теми по-късно. Ретроспектива на ИСУ – София*, Национална галерия / Двореца, 2020; “From Matter to Data: Ecology of Infrastructures”, 'post': the MoMa online platform, 2020, curated by Inga Lāce и Lukas Brasiskis; “Keeping the Balance. Works from the Art Collection Telekom”, Музей Лудвиг Будапеща, 2020, куратори Райналд Шумахер и Натали Хойос. Последните му самостоятелни изложби включват: *Нов световен ред*, галерия *Структура*, София, 2020, куратор Мария Василева; “Future Unforgettable”, Versus Art Project, Устанбул, 2019, куратор Фират Арапоглу. Произведенията му са част от публичните колекции на Centre Pompidou/МПАМ, Париж; Arteast 2000+ Collection, Moderna Galerija, Любляна; Art Collection Telekom, Бон; Софийска градска художествена галерия и др.

НИКОС ХАРАЛАМБИДИС е роден в Кипър през 1969 г., но израства в Ню Йорк, където семейството му намира убежище след турската окупация на северната част на острова през 1974 г. От края на осемдесетте години широкомащабните инсталации на Хараламбидис, създадени от разглобени елементи на дома му, са разработени като политически натоварени платформи за интердисциплинарно сътрудничество, активизиращи изоставени пространства в буферни зони по целия свят. Изпреварвайки артистичните тенденции от периода, неговите радикални перформанси и намеси в Зелената линия на Кипър и паралелни действия в други военни зони и оспорвани райони в Ливан, Палестина, Сирия, Ирландия и Газа са били през годините еталон, предоставящ новаторски архетипов модел на активизъм на по-младото поколение художници. Една от последните му платформи е Philoxenia Campus, който се съсредоточава върху бежанците и други социално-политически проблеми, като повишава обществената осведоменост по тези въпроси. Първият пример на колаборативна практика, музеят Rambling или Rumbling, основан през 1994 г. и широко представен на Биеналето във Венеция през 2003 г., всъщност е трансформацията на неговата собствена къща в публичен механизъм, отразяващ загубата на семейния му дом в окупиран Кипър, черпи вдъхновение от живота му като емигрант и от преживяванията му като бежанец. Фокусирайки се върху подобни теми и контекст между дома

и родината, Hollow Airport Museum е друга платформа за сътрудничество, под формата на емблематично училище за изкуства, намиращо се на изоставеното международно летище в Никозия в рамките на контролираната от ООН зона в Кипър. Hollow Airport Museum има за цел да играе ролята на образователен и интелектуален център, място за среща, което обединява художници от страните от Източното Средиземноморие като Сирия, Израел, Палестина, Египет и Ливан. Тази геополитически напрегната област, страдаща от продължаващи конфликти и войни, под името Хам, син на Ной и прародител на тези народи. През 2010 г. Хараламбидис основава Биеналето White House, което в международен план е първата дигитална форма на биенале. Никос Хараламбидис е показвал работите си по целия свят в повече от 60 самостоятелни изложби в Гърция и чужбина (Centre Pompidou, Париж, Turner Contemporary, Лондон, Palazzo Querini Stampalia, Венеция и др.), и е участвал в множество международни групови изложби, сред които са няколко биеналета като: [2011] Биенале в Атина; [2006] Биенале на Ирландия; [2006] Sao Paulo; [2004] Биенале Tel Aviv; [2003] Биенале на Венеция; [2001] Биенале Tirana Venice; [1997] Биенале на Венеция; EVA International; [1994] Биенале Ostende и др.

АЛЕКСАНДЪР ШЕЛОУ проследява отблизо връзките между пространство, възприятие и действие на кръстопътя на художествените и научните изследвания. Неговата работа се развива около възможността за документация на ориентацията или начините, по които вниманието се разпръсква в дадени пространства. От 1999 г. той работи с процеси на реконструкция на паметта, базирани на ежедневна практика на рисуване. Това генерира различни форми, които често се развиват в продължение на дълъг период от време. Последните му изложби и прожекции включват: [2020] FID, Марсилия; [2019] Биенале COP TOUR, Мешелен; Музей Iziko на Южна Африка, Кейптаун; WIELS, Брюксел; [2018] Лувър, Париж; Khiasma, Париж; Биенале Internationale de Casablanca, Казабланка; Musée d'art contemporain [MAC], Лион; Музей за съвременно изкуство, Белград; Pro Arts, Oakland CA; [2017] Animasivo - Мексико; Sommets du cinéma d'animation - Монреал; Insomnia - Москва; Гьоме институт, Мексико Сити; Тайне биенале - Тайне; [2016] Musée d'art de, Тулон FR; Art Brussels; Video and Music Festival, Куала Лумпур MY; Maison de la Poesie, Париж; [2015] Galerie Parduhn, Дюселдорф; Centre Charlie Chaplin, Лион; Museo nazionale delle arti del XXI secolo [MAXXI], Рим; Tulla Artcenter, Тирана; [2013] Centre Pompidou Metz; NGBK, Берлин; 30. Dokfest Kassel; Metropoliz, Рим; Petit Palais, Париж; Ars Electronica, Линц; Institute for Contemporary Arts – Сингапур; Биенале Шарджа. От 2013 г. Шелов ръководи ге-

партаментта по анимация и времеви медии в erg - école de recherche graphique в Брюксел.

BIOGRAPHIES

MITCH BREZOUNEK (b. France, 1989) is based in Plovdiv, Bulgaria. He graduated Plastic Arts in Beaux Art Academy of Lorient, France. In his work he uses various media such as ceramic, drawing, painting, video installation, animation. He was a member of the art collective Ouest Fisting from Lorient (2013 - 2017). The collective is part of the underground graphic culture with fan zine, silkscreen print, DYE, video and other.. In 2017 Æther Sofia presented his solo show Incubus, curator Voin de Voin. In 2018 Gallery L'Union presented his solo show Venus Ritual in Plovdiv. He was part of the group show *Shock und Schrecken* in Goethe-Institut Bulgaria, curated by Stefka Tsaneva. In 2019 he was part of: *Art Start*, Credo Bonum Gallery, curated by Vessela Nohzarova and Stefka Tsaneva; *The Goods of Time*, Goethe-Institut Bulgaria, Sofia, curated by Anastasya Skvortsova; *Life in Plastic*, Artnews Cafe, Plovdiv, curated by Sariev Gallery; *Background Young Artist*, Danhovata House, Plovdiv, curated by Sariev Gallery; *Sofia Art Week*, Underground Gallery, Sofia, curated by Voin de Voin. In 2020 as part of Sofia Art Week in Æther Sofia, Mitch Brezounek presented for the first time his film How to Become the Best Artist in the World.

NICOS CHARALAMBDIS was born in Cyprus in 1969, yet he grew up in New York, where his family found a refuge, after the Turkish occupation of the north portion of the island in 1974. Since the late eighties, Charalambidis’ large scale installations, articulated by dismantled elements of his home have been developed as politically charged platforms of interdisciplinary cooperation, activating abandon spaces in buffer zones and contested areas. Ahead of the artistic tendencies of the time, his radical performances and interventions in Cyprus’ Green Line and the parallel actions in other war zones and contested areas in Lebanon, Palestine, Syria, Ireland and Gaza, have been a benchmark, providing an innovating archetypical model of activism to the younger generation of artists. One of his recent subversive platforms is the Philoxenia Campus, which concentrates on the refugee and other sociopolitical problems, raising public awareness on these issues. The Rambling or Rumbling Museum, founded in 1994 and extensively presented in Venice Biennale 2003, was actually the transformation of his own house into a public mechanism that reflecting the loss of his family home in the occupied Cyprus, was drawing inspiration from his life as an emigrant and his experiences as a refugee. Focusing on similar themes, and context between home and homeland, the Hollow Airport Museum is also another collaborative platform, that take the form of an emblematic Art School, housed

at the abandoned International Airport of Nicosia within the UN-controlled area in Cyprus. In 2010, Charalambidis founded the White House Biennial, which was internationally, the first digital form of Biennial. He has exhibited his work worldwide in more than 60 solo exhibitions in Greece and abroad (Centre Pompidou, Paris, Turner Contemporary, London, Palazzo Querini Stampalia, Venice etc.), and has participated in numerous international group shows, among which are several Biennales such as: Sao Paulo 2006, Athens Biennale, 2011, Venice Biennale 2003, Tirana Biennale 2001; Venice Biennale 1997, EVA International, Ireland's Biennale 2006, Tel Aviv Biennale 2004, Ostende Biennale 1994, etc.

MARINA GENOVA (1989) graduated in “Stage and screen design” at NATFA „Kr. Sarafov” and “Digital Arts” at the National Academy of Arts, both in Sofia, Bulgaria. Her works have been shown in exhibitions such as “Leap into the void” (2021, Goethe-Institut Bulgaria, Sofia); SHOOTING GHOSTS // Films and videos of Bulgarian artists, curators: Kalin Serapionov and Krassimir Terziev (part of a project of the Goethe-Institut “Moving Images Bulgaria-Germany”, 2020); *Particular Impulse* (2020, Fluca - Austrian Cultural Pavilion, Plovdiv); *Here the Food Never Spoils* (2020, Gallery Gallery, Sofia) and others. In her work, Genova explores the impact of the rapidly evolving technologies and networks on ideological, economic and political structures.

PRAVDOLIUB IVANOV (1964) is an artist based in Sofia, Bulgaria. He holds a Ph.D. in Fine Arts from National Academy of Arts, Sofia (2015). Ivanov participated in many international shows as *Mixed Zone. Dialoge Zwischen Kunst Und Design*, Neues Museum, Nürnberg, Germany (2021), *The Restless Earth*, Fondazione N. Trussardi, and Fondazione Triennale di Milano (2017); *Symptoms of Society*, The Guangdong Museum of Art, China (2017) *The Travellers*. Voyage and Migration in New Art from Central and Eastern Europe, Zachęta-National Gallery of Art, Warsaw (2016); *Sport in Art*, Museum of Contemporary Art in Krakow, Poland (2012); *Who Killed the Painting?*, works from Block Collection, Neues Museum, Nuremberg, Germany (2009); *No New Thing Under the Sun*, Royal Academy of Arts, London (2011); *L’ Europe en devenir*, Centre Culturel Suisse, Paris, France (2007), His latest solo exhibition, *„The Lives of Others Are Somehow Easier,”* was shown in the Museum of Contemporary Art “Arsenal”, Bialystok, Poland. Ivanov took part in the following biennials: *52nd Venice Biennial*, Italy (2007); *4th Berlin Biennial* (2006); *14th Sydney Biennial*, Australia (2004); *3rd Manifesta*, Ljubljana, Slovenia (2000); *4th Istanbul Biennial* (1995). Ivanov’s works are part of public collections as EIB, Luxembourg; Kontakt-Collection, Austria; Art Collection Telekom, Germany; Vehbi Koc collection, Istanbul; City Gallery Sofia and others

BOYAN MANCHEV (Sofia, 1970) is a philosopher working in the field of ontology, philosophy of art and political philosophy. Program Director and former Vice President of the International College of Philosophy in Paris (2004-2010), Manchev teaches at NBU (since 2002) and the Berlin University of the Arts (since 2010). Visiting Professor at Hollins University (since 2014). Boyan Manchev is the author of fifteen books in Bulgarian, French, English, Italian and Portuguese, including *Freedom in spite of everything. Surcritique and Modal Ontology* (Sofia, 2021), *The New Athanor. Prolegomena to Philosophical Fantastic* (Philosophical Fiction, vol. 1, Sofia, 2019), *Clouds. Philosophy of the Free Body* (Sofia, 2017; English edition 2019), *Logic of the Political* (Sofia, 2012), *Miracolo* (Milano, 2011), *L’altération du monde* (Paris, 2009; Japanese translation 2020), *La métamorphose et l , instant - Désorganisation de la vie* (Paris, 2009), *The Unimaginable: Essays in Philosophy of Image* (Sofia, 2003), as well as nearly three hundred book chapters, catalogues and other publications published in Bulgarian, French, English, German, Italian, Spanish, Portuguese, Japanese, Chinese, Russian, Swedish, Serbian, Slovenian and other languages.

ANTONI RAYZHEKOV is an interdisciplinary artist born in Sofia, 1980 and living between Vienna and Sofia. He is working at the border between the performing, sound and visual arts. He studied theater directing and acting at the National Theater and Film Academy – Sofia, Jazz Music Improvisation at the Vienna Konservatorium and Informational Technologies - as a vocational training at the LearningTree, London. His artworks have been presented at many international exhibitions, festivals and forums, including: European Forum Alpbach (2019), EXPERIMENTA Biennale (2018) - Grenoble, KLANGMANIFESTE (2018) - Vienna, Akademie Schloss Solitude (2017) - Stuttgart, ACT Festival (2016) - Guangzhou, South Korea, ARS Electronica Center, *Intermedia Body* (2016) - Linz, Künstlerhaus Mousonturm - NODE (2015) - Frankfurt, Salzburg City Gallery (2013 and 2018) and others. Since 2011 Rayzhekov is Associate Professor of Experimental Media at the Department of Media and Digital Technologies at the University of Applied Sciences in St. Pölten (Austria), and since 2016 he is a Guest-Lecturer in Digital Arts at the National Academy of Arts, Sofia, where he is currently also a postgraduate student.

ÇAĞRI SARAY (1979), lives and works in İstanbul. He is Assoc. Prof. in *Marmara* University. His recent solo exhibitions include: *Places with Suitable Temperatures* (2020, Vision Art Platform, Istanbul), *Der Himmel Über Berlin* (2018, Pilot Gallery, Istanbul), *Spaces of Memory* (2017, Jönkopings Lans Museum, Jönköping, Sweden), *Threshold of Forgetting* (2017, Pilot Gallery, Istanbul), *Diminishing Time* (2015, Primary Greek School, Istanbul), *Outsider* (2015, Kuad Gallery, Istanbul). Among the international exhibitions he was part of are: *Feel Like I've Been Here Before* (2018, Bilsart, Istanbul), *Appropriation? Hal mi?* (2018, Yapı Kredi Cultural Activities and Art, Istanbul), “4th. Mardin Biennial” (2018, Alman Karargahı, Istanbul), *Prevantorium* (2018, Kasa Gallery, Istanbul), *Home* (2017, Evliyagil Museum, Ankara), *Past, in Each of its Moments, be Citable* (2016, Depo, Tophane, Istanbul).

ALEXANDER SCHELLOW deals closely with relations between space, perception and action at the junction of artistic and scientific research. His work revolves around a possible documentation on questions of orientation, or of the ways attention is scattered and distributed into given spaces. Since 1999, he has been working on reconstruction processes from memory, based on an ongoing daily drawing practice. This generates different formats often evolving over a long period of time. They build series of drawings, animations, archives, installations, performances and texts. His recent exhibitions and screenings include: [2020] FID, Marseille FR; [2019] CONTOUR Biennale, Mechelen BE; WIELS, Brüssel BE; [2018] Le Louvre, Paris; Khiasma, [Kollektiv] > Territoire Etendus – PUTSCH gallery, Brussels; Biennale Internationale de Casablanca, Casablanca MA ; Musée d’art contemporain, Lyon; Museum of Contemporary Art, Belgrade; Pro Arts, Oakland CA; [2017] Sommets du cinéma d’animation – Montreal CA; Festival de Bruz – Rennes FR; Insomnia – Moskau; Goethe Institut, Mexico City; Videodrome, Marseille; Taipei Biennale – Taipei; [2016] Art Brussels; Video and Music Festival, Kuala Lumpur; Maison de la Poesie, Paris; LeBal, Paris; [2015] Galerie Parduhn, Düsseldorf; Centre Charlie Chaplin, Lyon; Museo nazionale delle arti del XXI secolo [MAXXI], Rom; Tulla Artcenter, Tirana; [2013] Centre Pompidou Metz; NGBK, Berlin; 30. Dokfest Kassel – Kassel; Metropoliz, Rom; Petit Palais, Paris; Ars Electronica, Linz; Institute for Contemporary Arts – Singapur; Sharjah Biennial.

Since 2013 Schellow directs the department for animation and time-based media at erg - école de recherche graphique in Brussels.

KALIN SERAPIONOV (b. 1967) is an artist from Sofia. He works with video and his interest is focused on the ability of this media to generate suspense without sliding into the narrative devices of cinema. The relationship of video and video installations with space, the process of turning an image into a meaning and the effect of visual impact. His projects are related to context, time, circumstances, memory, locations and events and their significance. He explores different human attitudes, characters, communities, habits, behavior and relationships, contemporary cities and ways of life. He has participated in exhibitions such as: *After the Wall: Art and culture in post-communist Europe*, Moderna Museet, Stockholm (1999); Manifesta 4, Frankfurt/Main (2002); *Blood & Honey. Future's in the Balkans*, Essl Collection, Vienna (2003); *In the Gorges of the Balkans*, Kunsthalle Fridericianum, Kassel (2003); *Neither a White Cube nor a Black Box. History in Present Time*, Sofia Art Gallery (2006); *Heterotopias*, 1-st Bienntial of Contemporary Art, Thessaloniki (2007); *Sounds & Visions. Artists' Films and Videos from Europe*, Museum of Contemporary Art, Tel Aviv (2009); *Site Inspection*, Ludwig Museum, Budapest (2011); *Grammar of Freedom / Five Lessons: Works from the Arteast 2000+ Collection*, Garage Museum of Contemporary Art, Moscow (2015); *Art for Change*, Sofia Art Gallery (2015); *The Image is no Longer Available*, Credo Bonum Gallery, Sofia (2017); *Forms of Coexistence*, Structura Gallery, Sofia (2018); *Festival of the Regions 2019 – Social Warmth*, The Region Perg-Strudengau, Austria; *Open Art Files: Notes and Footnotes*, Kapana Gallery, Plovdiv (2019).

KRASSIMIR TERZIEV (b. 1969) is an interdisciplinary artist and researcher whose work spans a diversity of media, exploring the tensions between a globalized world of symbolic imagery, and its material groundings in technological, physical and human ‘hardware’. He holds a Ph.D. in Cultural Anthropology from Sofia University (2012). His work was shown internationally at: *25 years and 5 themes later. ICA – Sofia Retrospective*, National Gallery/ The Palace, Sofia, 2020; *From Matter to Data: Ecology of Infrastructures*, 'post', the MoMa online platform, 2020, curated by Inga Lāce and Lukas Brasiskis; *Keeping the Balance. Works from the Art Collection Telekom*, Ludwig Museum Budapest, 2020, curated by Nathalie Hoyos and Rainald Schumacher. His recent solo exhibitions include: “*New World Order*”, Structura Gallery, Sofia, 2020, curated by Maria Vassileva; *Future Unforgettable*, Versus Art Project, Istanbul, 2019, curated by Firat Arapoglu. Terziev’s works are part of the public collections of Centre Pompidou/MNAM, Paris; Arteast 2000+ Collection, Moderna Galerija Ljubljana; Art Collection Telecom, Bonn, Sofia City Art Gallery, Sofia; among others.

СУПЕРПОЗИЦИИ

София, 2021

Издание на Института за съвременно изкуство - София
<https://www.ica-sofia.org>

Първо издание, български / английски

Съставител: Красимир Терзиев

Автори: Боян Манчев, Правдолюб Иванов, Калин Серапионов,
Красимир Терзиев

Преводи: Любов Костова, Филип Стоилов, Лъчезар Бояджиев

Графичен гуизайн: Калина Димитрова

Корекции: Диана Попова

Прегпечат: iSpace media

Печат: Illusion&Неоprint, София

Тираж: 300

© 2021, Всички права запазени: авторите на текстове, фотографии и
репродуцираните произведения на изкуството, ИСИ — София

ISBN 978-619-188-732-3

SUPERPOSITIONS

Sofia, 2021

Published by the Institute of Contemporary Art - Sofia
<https://www.ica-sofia.org>

First edition, Bulgarian / English

Edited by: Krassimir Terziev

Authors: Boyan Manchev, Pravdolyub Ivanov, Kalin Serapionov, Krassimir
Terziev

Translations: Luchezar Boyadjiev, Lyubov Kostova, Filip Stoilov,

Graphic design: Kalina Dimitrova

Corrections: Diana Popova

Prepress: iSpace media

Print: Illusion & Neoprint, Sofia

Circulation: 300

© 2021. All rights reserved: the authors of texts, photographs and reproduced
works of art, ICA — Sofia

СУПЕРПОЗИЦИИ

Годишна изложбена програма
на Института за съвременно
изкуство – София, 2021

Квантова суперпозиция е фундаментален принцип на квантовата физика, според който всяка елементарна частица съществува частично във всичките си теоретично възможни състояния едновременно; но когато се измерва или наблюдава, дава резултат, кореспондиращ на само една възможна конфигурация. Заем от полето на квантовата физика и реконтекстуализиран в света на изкуството, терминът придобива неочаквана стойност и възможности да опише особеното състояние на художествените практики.

SUPERPOSITIONS

Annual programme of the
Institute of Contemporary Art –
Sofia, 2021

The superposition is a fundamental principle in quantum physics and it claims that any elementary particle exists partially in all of its theoretically possible states simultaneously; but when studied or observed it produces results relating to a single possible configuration only. Borrowed from the field of quantum mechanics and recontextualized within the world of art, the term gains unanticipated value unlocking opportunities to describe that extraordinary state of artistic practices.

Национален
фонд
„Култура“

С финансовото съдействие на Програмата
за подкрепа на професионални организации
в областта на изкуството
на Национален фонд Култура

Supported by the National Fund Culture, Annual
Programme for Support of Professional Organisations
in the Field of Arts

